

Siyasi İktidar Krizde: “En İyi Savunma, Saldırıdır”

AKP'nin iktidarını koruma kaygısı güncel, dönemsel taktiği onun için belirleyici bir pozisyona taşıyor. Bu da iktidar nezdinde “en iyi savunma saldırıdır” mantığına uygun politikaları beraberinde getiriyor.

sf. 2

Katliamcı Politikanın “Barış” Ya da “Savaş” Tanımaz Karakteri

Faşizm özellikle Kürt halkı ve Kürt siyasetçilere yönelik özel bir yönelim ve katliam planları içindedir. Paris'te Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in katledilmesi bunu yapabileceğinin en somut göstergesidir.

sf. 7

Yeni Demokrasi

*18 Ocak 2018

*Yıl:1

*Sayı:2

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

Kitlelerin Büyüyen Bilincini Kuşanalım, Politikleştirelim!

sf. 10-11-12

DÜNYA

İran Tanıklığının Anlattıkları...

İran'da 2009 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından patlak veren gösteriler birçok insanın katledilmesiyle son bulsa da, halkın sistemle olan çelişkisi birçok şekilde kendini koruyarak sürdürdü. sf. 15

EMEK

Taşeron Kadro Aldatmacasında Yeni Perde

İşçi sınıfına dönük Kiralık İşçi Büroları, Kıdem Tazminatı'nın gaspı ve OHAL perdesiyle grevlerin yasaklanmasıyla süren saldırılara son olarak 695 ve 696'ncı KHK maddeleri eklendi. Sözde “taşeron kadro müjdesi” diye süslenerek işçilerin önüne sunulan bu düzenlemenin bir aldatmacadan ibaret olduğu anlaşıldı. sf. 5

KADIN

Kadın Kurtuluş Mücadelesi ve Sorunlarımız

Kadın çalışmasına başladığımızda kuşkusuz bir bütün sıfırdan başlamamıştık. Bölük pörçük, sistemli ve kısa dönemleri kapsayan geçmiş faaliyet ve deneyimlerimiz de vardı. sf. 8

Siyasi İktidar Krizde: “En İyi Savunma, Saldırıdır”

Son dönemde her hafta yeni bir açıklamayla karşı karşıya kalıyor ya da iktidarın dayattığı gündemi tartışır bir duruma geliyoruz. AKP iktidarı yaşadığı siyasi krizi aşmanın yollarını arıyor. İktidar olduğundan bugüne, AKP'nin en temel marifetlerinden biri, birçok tartışmayı ortaya sürüp muhaliflerini izleme ve savunma pozisyonuna soktukten sonra kendi gerçek planlarını hayata geçirmesidir. Bu konuda öyle uzmanlık kazanmıştır ki bazen yapay sanılanın gerçek hedef haline geldiği; gerçek sanılanın ise yapay bir hedef olduğu, bu ikisinin birbirini besleyerek yol aldığı daha sonra anlaşılabilmiştir.

Benzer bir aldatmaca ve birbirini besleme durumunu seçimler söz konusu olduğunda da görebiliriz. Seçimler kaygısıyla hayata geçirildiği ve geçici olduğu düşünülen politikaların aynı zamanda sistematik bir politik saldırının parçası olduğu sonradan daha net bir biçimde görülmüştür. İktidar nezdinde çoğu zaman mükemmel işleyen bir sistematik ve tutarlıktan söz edemeyiz. Fakat her durumda politik manevralarla durumu kurtardığını, en kötü biçimde başarısız olduğu koşullarda bile psikolojik üstünlüğü kolay kolay elden bırakmadığını kaydetmek gerekir.

Son haftalarda yapılan açıklamalara ve yaşanan gelişmelere baktığımızda benzer bir manipülasyon-gerçek ilişkisini görebiliriz. Geçen haftalarda “HÖH” adıyla ünlenen paramilitar örgütlenmeler, bunlara cezasızlık vaat eden KHK ve tek tip saldırı gündemi işgal ediyordu. Aradan geçen kısa zamanda ise buna yeni açıklama ve gündemler eklendi. **Tayyip Erdoğan'ın “inanç” ve “mezhep” temelli saldırılar katlanarak ar-**

tabilir yönündeki iç çatışmaya ya da iktidarın yeni saldırılarına işaret eden açıklamaları; Bahçeli'nin 2019 seçimlerinde AKP ile hareket edeceklerine dönük beyanı; yine T. Erdoğan'ın Abdullah Gül'ü hedefe koyan konuşmaları; ardından ise Afrin ve Münbiç'i işgal söylemleri bu yeni gündemin öne çıkan başlıkları oldu.

Bu yeni gündemleri nasıl yorumlamak gerekir? İlk elde sürekli olarak çatışma yaratmaya, buradan beslenmeye; düzen içi ve düzen dışı karşıtlarını baskılamaya, tasfiye etmeye; tehlikede gördüğü iktidarını daha faşist ve tek merkezli bir biçimde sağlamlaştırma çabası vurgulanmalıdır. Beraberinde aynı gündemlerin seçimlere dönük bir ortam hazırlığı olduğu da değerlendirilebilir. Biri AKP iktidarının zorunlu yeniden dizaynı diğeri bunun zorunlu güncel, dönemsel taktiği olan bu gelişmeler aynı anda

her iki amacı da karşılamaya dönüktür.

AKP'nin iktidarını koruma kaygısı güncel, dönemsel taktiği onun için belirleyici bir pozisyona taşıyor. Bu da iktidar nezdinde “en iyi savunma saldırıdır” mantığına uygun politikaları beraberinde getiriyor. İktidarın yaymaya çalıştığı korku dalgası ciddi bir manipülasyona da dayanıyor. “İnanç”, “mezhep” temelli çatışmalar ve Afrin'in işgali yönlü açıklamaları bu kapsamda örnek verebiliriz. Koşullar elverişli olduğunda ya da politik çıkmaz bunu dayattığında iktidarın söylemlerinin gerçek bir boyut kazanabileceği hiçbir zaman reddedilemez fakat şu an gerçeğin böyle olmadığı ortadadır. Şu an görünen iktidarın ihtiyaç duyduğu kadarıyla, halkta çatışma, korku ve kamplaşma atmosferini besleyecek, faşist saldırı ve baskılara ‘meşruiyet’ kazandıracak ve son olarak seçimler için uygun at-

mosferi yaratacak bir saldırı dalgasıdır.

DEVİRİMCİ DİNAMİKLERE DÖNÜK TASFİYE SALDIRISI

Genel durum bu politikayı yansıtmakla beraber söz konusu olanın düne göre daha somut ve kapsamlı bir saldırı dalgası olduğu da bir gerçektir. Genel politikada tedrici uygulanan saldırılar iktidarın düzen dışı karşıtları sözkonusu olduğunda daha doğrudan ve somut bir biçimde hayata geçiriliyor. **Devrimci-demokratik güçler ve Kürt hareketi söz konusu olduğunda saldırıların gözaltı, tutuklama, işkence, tek tip gibi fiziki bir saldırı, tasfiyeye veya örgütsel düzeyde felç etme amacına hizmet ettiği ortadadır. Bunun paralelinde devrimci çizgi ve geleneği, bunu ayakta tutan kadro yapısı ve kuşağı hedef alarak ideolojik bakımdan kimliksizliği dayatan politikalar hayata geçiriliyor. İktidar kendisi için en yakın tehlike olarak gördüğü yapı ve potansiyelleri ezme politikasına öncelik veriyor.** Bu onun geleceğe dair korkusunu ortaya koyduğu gibi iktidarın son politik manevralarının devrimci-demokratik güçler ve Kürt hareketi tarafından ciddiyetle değerlendirilmesi gerekliliğini de ortaya koyuyor. Düzen siyasetinde ekonomik ve siyasi gelişmelerin zorladığı bir yapısal kriz söz konusudur. Bu yapısal kriz sadece egemen sınıf partileri nezdinde yaşanmıyor. Farklı içerik ve biçimlerde, özelde de iktidarın faşist saldırıları altında bu yapısal sorunları devrimci-demokratik güçler ve Kürt ulusal hareketi de yaşamaktadır.

HDP'DEKİ YAPISAL SORUNUN DIŞARIYA TAŞMASI

İktidar ‘ehlileştirmediği’ düzen dışı karşıtlarına legal siyaset ve örgütlen-

me olanağı bırakmamanın peşindedir. Bunun bir ayağını fiziki, örgütsel tasfiye saldırıları oluştururken bir ayağını ise bu politik yapılar nezdinde çelişkileri ve bölünmeyi amaçlayan “incelikli” saldırılar oluşturmaktadır. İktidar bazen siyasi çizgiyi ve örgütsel yapıyı ayakta tutan kadro yapısının tasfiyesi yoluyla, sadece bu yolla dahi iç çelişkilerin öne çıkmasına zemin oluşturabilmektedir. Birçok politik yapı nezdinde bu ve benzeri saldırıların karşılık bulduğu reddedilemez.

Parti eş başkanları, vekilleri, belediye başkanları ve toplamda yedi bini aşkın yönetici, kadro ve üyesi tutuklanan Kürt siyasetinin son dönemde kamuoyuna yansıyan iç tartışmalarını bu kapsamda değerlendirmek yanlış olmaz. Selahattin Demirtaş'ın başkanlığa aday olmayacağını açıklamasının ardından Hasip Kaplan'ın “eşbaşkanlık 1 Kürt olacak”, “Demirtaş'ın yerine sakın bir Türk göz dikmesin” şeklindeki beyanati içteki tartışmayı dışarı taşımış oldu. Bu tartışmanın arka planında belli oranda HDP içerisinde vücut bulan burjuva düzen siyaseti, bürokratlaşma ve bireysel kariyerizm vardır. Fakat daha önemlisi HDP'yle ifadesini bulan uzlaşmacı, parlamentarist siyasete ve “barış”, “çözüm” süreçlerinin verdiği zarara bir tepki vardır. Hasip Kaplan'ın yanlış bir üslup ve yaklaşımla dile getirdiği tepkinin Kürt hareketinin tabanında önemli bir karşılığı vardır. HDP'de “Türkiyeli sosyalistler” olarak yer alan fakat mücadelenin öznesi ve emektarı olmayan birçok ismin, Kürt tabanın oy ve desteğine

dayanarak, onun üstünde söz sahibi olması ve siyaseti belirlemesi artık kabul görmemektedir.

Ancak bu sorun Kürt hareketinin genel politik çizgi ve taktiklerinden bağımsız değerlendirilemez. HDP'deki “Türkiyeli sosyalistler” meselesi ve “Türkiyelileşme” politikası Kürt ulusal hareketinin tabanında; ulusal mücadelenin özünden koparıldığı, pasivize edildiği ve bunun gerilemeye yol açtığı yorumlarıyla özdeşleştirilmektedir. Görece doğruluk taşısa da sorunun Kürt ulusal hareketinin uzun bir dönem esas aldığı uzlaşmaya dayalı “çözüm” politikasından bağımsız değildir. HDP'nin vakit kaybetmeksizin resmi twitter hesabından Hasip Kaplan'ı ırkçılıkla itham etmesi, HDP'nin kimi düzeylerinde varlık bulan Kürt ulusal mücadelesine yabancılaşmanın bir etkisi olarak da değerlendirilebilir. Geçerken belirtelim ki; Hasip Kaplan'ın ifade ve üslubu yanlış olmakla beraber- ‘eş başkanlardan biri Kürt olmalıdır’ söylemi ırkçılık olarak değerlendirilemez. Bunu ırkçılık olarak değerlendirilenler ezen ve ulus milliyetçiliği arasındaki ayırmadan hiçbir şey anlamayan küçük burjuva dar kafalılar ya da şovenist ve sosyal şovenistlerdir.

HDP'deki yapısal sorunun aslında politik çizgi sorunu olduğu açıktır. Anti demokratik düzenlemeler, baskı ve hırsızlıkla seçimlerin gerçekleştiği, vekiller ve belediye başkanlarının tutuklandığı kısacası legal siyasetin tasfiye edildiği koşullarda aynı parlamenter politikada

ısrar etmenin artık hiçbir karşılığı kalmamıştır. HDP'de yaşanan sancı tam da bu gecikmiş politik değişim ihtiyacının bir yansımasıdır.

MERKEZİLEŞEN FAŞİST DEVLET YAPISI

Egemen klik temsilcilerinden CHP'ye dahi yer yer ciddi tehditler savuran AKP-Erdoğan iktidarının, yasal ve hukuki engellerinden arınmış, tümüyle kendi kontrolünde bir siyaset ve devlet yönetimi peşinde olduğu ya da iktidarını koruyabilmek için buna zorunlu olduğu görülüyor. Uluslararası planda ciddi isyan ve ayaklanmalarla yüz yüze kalan, gerileyen ekonomik koşullar ve değişen kapitalist-emperyalist dengelerle sarsılan birçok yarı-sömürge ülke nezdinde, daha merkezi faşist iktidarların gelişen bir eğilim olduğunu vurgulamak gerekir. Bu anlamda AKP-Erdoğan iktidarının kurmak istediği yeni tipte faşist devlet yapısı öznel bir zorunluluğa işaret ettiği gibi uluslararası eğilimlerle örtüşmektedir. Tarihi açıdan baktığımızda ise TC devletinin iki egemen kliğinden birinin, geçmişte örnekleri olduğu gibi, kendi uç sınırlarına geldiği; egemen sınıf ve devlet yapısında bir kırılma ve değişimin kaçınılmaz olduğu değerlendirilebilir. Bu ihtimal dahilindedir ancak CHP'nin ve onun kuyruğuna takılan reformistlerin sandığı gibi tarih basit bir biçimde tekerür etmemektedir.

AKP iktidarı da bu ihtimali görmekte ve buna karşı politikalar geliştirmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemdeki bugünkü karmaşık, geçişli yapı ve derinleşen ekonomik-siyasi

çelişkilerin, yarı-sömürge ülkelere de doğrudan yansımaları olmaktadır. AKP de kendi iktidarını bu yeni siyasi koşullar içerisinde yeniden dizayn etme uğraşı içerisinde. Dahası bu gelişmeler, geçmişte olduğu biçimiyle kliklerin yer değişimine zemin sunmayabilir. Bugün CHP, İYİ Parti gibi iktidar dışındaki klik partileriyle iktidar partisi AKP arasında ciddi farklar yoktur. Sürecin egemen sınıf ve devlet yapıları nezdinde gelişen eğilimi merkezileşmeye dönüktür. İktidara başka bir düzen partisi de gelse bu durumda ciddi bir değişim olasılığı düşüktür.

Dolayısıyla proleter devrimci siyaset nezdinde, klikler arası çelişkiler faydalanılabilecek taktik olanaklar olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Yoğunlaşacağımız çelişkiler egemen klikler nezdinde siyasi iktidardaki değişim olasılığı olamaz. Böyle bir siyaset kitlelere beklemeyi salık vermektense, egemen kliklere eklemekten ya da devletin saldırıları altında erimekten başka bir sonuç üretmeyecektir. **Kitleleri reformistlerin yaptığı gibi düzen siyasetlerinin arkasına takmanın ya da parlamenter siyasetin bataklığına sürüklemenin ne iktidara karşı savaşta ne de en küçük bir demokratik hakkın kazanılmasında bir kıymeti harbiyesi yoktur. Gelişmekte olan yeni sınıfsal hareketler, ulusal kurtuluş hareketleri, ayaklanma ve savaş gerçeğidir. Ya bu gerçeğe göre komünlanın ya da kitlelerin gerisinde kalarak faşist devlet saldırısının ‘talihsiz’ kurbanları oluruz.**

“İşçiyim Ben, Aç İşçi!”

Son dönemde işçi sınıfı içerisinde lokal ve küçük çaplı hareketlerde bir artış dikkat çekiyor. Etkili bir sınıf hareketinden ve hareketin hakim çizgilerinden bahsetmek için henüz erken... Fakat her hafta bir yerlerden işçilerin ekonomik temelli, savunmacı ve tepkisel eylemlerine rastlamak mümkün. Birbirinden kopuk gerçekleşen bu eylemler, nitelik bakımından alt düzeyde bulunsun da nicel olarak önemli bir artış göze çarpıyor. Dünyada artan sosyal temelli hareketlerle paralel de düşünmemiz gereken bu eylemleri geliştirmekte olan bir emek dalgasının ön nüveleri olarak görebilir miyiz? Bunu anlamak için kuşkusuz en başta işçi sınıfının ve işçi hareketlerinin içinde bulunmak, o atmosferi solumak gerekir. Diğer yandan son dönem işçi hareketlerinin genel özelliklerini ortaya koymak da bize önemli veriler sunacaktır.

2017'den bu yana işçi hareketlerini incelediğimizde, **uzun süren direnişlerin çoğunluğunu sendikalı olduğu için işten atılan işçiler oluşturuyor.** Hala sürmekte olan **AKKİM, Kod-A, DHL Express, Babacanlar Kargo** direnişlerini örnek verebiliriz. Bu hareketlenmeler önemlidir çünkü işçiler patronun kâr hırsını, kendi maliyetini düşündüğünü daha iyi görebiliyor. Yıllarca çalışıp 'fedakarlık' gösteren işçiler bile sendikalı olduklarında emekleri görmezden gelinerek işten atılıyorlar. Bu işçide patrona karşı biriken tepkiyi açığa çıkarıyor, sistem içerisine hapsolmuş ve çelişkileri görmesine engel olan korku ve kaygılar o an ortadan kalkabiliyor.

Sendikasız işçilerde gelişen grevler, iş bırakma eylemleri ise daha çok hak gasplarından, ücretlerin ödenmemesinden ortaya çıkıyor. Bu tarz hareketlenmeler daha dipteki işçilerden veya taşeron işçilerden gelmekle birlikte daha radikal olabiliyor. Çünkü işçi zaten kölelik koşulları içerisindeyken daha fazla kaybedebilecek bir şeyi olmadığını kavramaya başlıyor. Tersinden işçinin mücadeleyi sürdürebilecek bilinci tam oturmadığında patron baskısıyla daha çabuk kontrol altına da alınabiliyor. Kendiliğinden gelişen bu hareketler işçilerin bilinç düzeyinde de gelişmeye yol açıyor.

İşçi grevlerine baktığımızda bir diğer biçim ise toplu iş sözleşmesi süreçlerinde yaşanan uyarı grevleridir. Bu hareketlenmeler ise çoğu zaman sendikalar tarafından göstermelik bir şekilde yapılabiliyor. Sendikalar işçilerin radikal taleplerinin gerisinde kalarak işçileri pasivize edi-

yor. Son dönem TİS sürecindeki metal grevlerine baktığımızda durumun böyle olduğunu görebiliriz. **MESS'in sefalet dayatmasına karşı işçilerin talebi çok net bir şekilde grev olmasına rağmen sarı sendikaların onları sürekli kontrol altına almaya çalıştığını, tepkilerini daha yatıştırıcı eylemlerle geçiştirdiklerini görüyoruz.** Çünkü metal sektörü çok stratejik bir sektör. Daha öncesinden metal dalgasını ve yarattığı etkiyi biliyoruz. Metal işçileri greve gittiğinde diğer tüm işçileri de etkileyebilme ve işçi hareketine yön verebilme potansiyeline sahip. Aynı zamanda metal sektöründeki grevlerin bütün olarak sermayeyi sarsıcı gücü daha fazladır. Bu nedenlerle işbirlikçi sendika ağaları, devletle bizzat karşı karşıya gelmekten işçiyi pasivize etmeyi tercih ediyorlar. Aksi halde işçileri kontrol edemeyeceklerini ve var olan konumlarını koruyamayacaklarını biliyorlar.

Genel bir değerlendirme yaptığımızda, bu hareketlenmelerin henüz dar ekonomik taleplerle ortaya çıktığını görüyoruz. Egemenlerin getirdiği işçi düşmanı yasalara karşı tepki yok denecek kadar az. İşçi sınıfını en çok ilgilendiren taşeron ve asgari ücret gibi bir konuda bile sendikaların lokal düzeyde, göstermelik eylemlerinden başka ciddi bir tepkisellik göremiyoruz. OHAL'de grevleri ertelemenin kolay olduğunu ve OHAL'in patronlar için olduğunu dile getiren açıklamalardan sonra sendikaların bizzat "OHAL kalkmalı!" talepleriyle ciddi bir eylem ağı örmeleri gerekirken bu duruma bile çok tepkisiz kaldığını ya da açıklamalarla geçiştirildiğini görüyoruz. Sendikalar küçük çaplı, kendi alanları dışına çıkmayan orta yolcu bir tavır takınıyor. Dayanışma eylemlerini ise bu süreçte neredeyse hiç göremiyoruz. Tamamen kendi taleplerinin karşılanmasına yönelik ve talepler karşılanınca biten eylemler sürecindedir.

İşçi hareketleri henüz belli sınırları aşmamış olsa da meclis önünde "**geçinemiyorum**" diyerek kendini yakan işçinin eylemi de İŞKUR önünde çıplak soyunarak "**İşçiyim ben, aç işçi! Benim hakkımı savunmuyorlar, patronun avukatlığını yapıyorlar**" diye haykıran işçinin çığlığı da işçi sınıfının genel durumunu ortaya koymaya yetmektedir. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "Adaletin bozulduğu yerde ekonomiyi ayakta tutmak zordur" diyerek ekonomik sorunları adres gösterdiği yerde örgütlenme ve hak arama eylemlerinin daha da artacağını öngörmek zor değildir.

taşeron kadro aldatmacasında yeni perde 695 ve 696'ncı KHK Maddeleri

İşçi sınıfına dönük Kiralık İşçi Büroları, Kıdem Tazminatı'nın gaspı ve OHAL perdesiyle grevlerin yasaklanmasıyla süren saldırılara son olarak 695 ve 696'ncı KHK maddeleri eklendi. Sözde "taşeron kadro müjdesi" diye süslenerek işçilerin önüne sunulan bu düzenlemenin bir aldatmacadan ibaret olduğu anlaşıldı. Yeni Demokrasi Gazetesi olarak 695 ve 696'ncı KHK maddelerini Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir ile konuştuk.

Yeni Demokrasi: 695-696 sayılı KHK ile getirilen "taşeron kadro aldatmacası" kimleri, hangi iş kolunu kapsıyor, nasıl uygulanacak ve ayrıntıları nelerdir bize bu konuda bilgi verir misiniz?

Erol Özdemir: Uzun süredir kamuoyunun gündeminde olan taşeron işçilere kadro düzenlemesi yayımlanan Kanun Hükmünde Kararname 'yasalaştı'. İlk etapta hükümetin "müjde" diye duyurduğu bu düzenlemenin bizim cephemizden içinin boş olduğu görüldü. Özellikle kamuda çalışan 450 bin işçiyi kapsayan bir düzenleme olduğu ifade ediliyor.

Mahalli idarelerde yani belediyelerde çalışan işçileri ilgilendiren bu düzenlemenin taşeron kadro aldatmacası olduğu KHK'nın yayımlanmasıyla birlikte gün yüzüne çıkmış oldu. Bu yönüyle başta işçilerin ve sendikaların beklentilerini karşılayan bir düzenleme olmadığını gördük. Bizim Belediye-İş 2 No'lu Şube olarak en azından örgütlü olduğumuz belediyelerde bu düzenlemenin herhangi bir karşılığı olmadı. Düzenlemenin uygulanmasına gelirse; bu iş kolunda taşeronda çalışan işçilerin belediyelerin bünyesindeki şirketlerde çalışması söz konusu olacak.

Y.D: Belediyelerin şirketleri dediniz? Bu meseleyi biraz açar mısınız?

Erol Özdemir: Belediyelerin şirketleri demek bir taşerondan başka bir taşeronla geçilmesi demek. Düzenlemede sürekliliği sağlanmış işçilik, süreli ihalelere tabi tutulmaması belki kazanım gibi gelebilir ama asıl önemli nokta böyle bir "hak" verilirken işçilerin birçok hakkının gasp edilerek ellerinden alındığı da son derece açık. Yapılan düzenlemeye gerek hukukçular gerekse bizler cevap bulmakta zorlanıyoruz. Baştan aşağı hukuki olmayan bir düzenlemedir diyebiliriz. Örneğin; işçilerin kadro olabilmeleri için açmış oldukları ya da açacakları davalardan peşinen feragat etmesi gerekiyor. Yine güvenlik soruşturmaları gibi yığınla "kriter" getirilmiş durumda. Yürütülen soruşturmalarda birinci dereceden akrabaların da güvenlik soruşturmalarına tabi tutulması söz konusu. Farz

edelim ki bir ailede birisinin adli sicilinde bir suç unsuruna rastlanması durumunda kişinin herhangi bir suça karışmamış olması bir şey değiştirmeksizin kadroya alınmıyor. Hukuk sisteminde "suç işleyen kişiye münhasırdır" diye bir ibare var. Bu düzenleme kendi hukuk sistemiyle bile çelişiyor. Bu "fişlemeci" yaklaşımı kesinlikle kabul etmiyoruz. İnsanlara potansiyel suçlu muamelesi yapan bu anlayış ülkemizin gittikçe totaliter bir sisteme evrildiğini bizlere gösteriyor. Oldukça kaygı verici bir durum.

Y.D: OHAL ile birlikte yayımlanan KHK'lerle binlerce devrimci demokrat yurtsever kamu emekçisi politik kimliklerinden dolayı işlerinden ihraç edildiler. Taşeronla ilgili düzenlemede yer alan güvenlik soruşturması maddesinin bu saldırı dalgasıyla ilişkisi nedir?

Erol Özdemir: 15 Temmuz darbe girişimi sürecinden sonra ilan edilen OHAL ve KHK'lar ile birçok insan gözaltına alındı, tutuklandı, işlerinden edildi ve görevlerinden uzaklaştırıldı. Bu düzenlemede yer alan maddeler bir bütün işçi sınıfına yönelik saldırıların bir parçasıdır. KHK'lar ve özelde de bu son düzenlemeyle birlikte toplumun üzerinde bir korku yaratmak böylelikle de muhalif dinamiklerle olan bağlar koparılmak istenmektedir. Ailelerin bile denetlendiği bu düzenleme ile diğer aile fertlerine tabiri caizse hafiyelik göre-

vi verilmektedir.

Y.D: Taşeronla ilgili düzenlemeyi içeren ilgili KHK'nin 127. maddesine göre kadroya alınmak için taşeron işçilerinden daha önce açtıkları davalardan feragat etmeleri isteniyor. Bu madde Kıdem Tazminatı'nı da kapsar mı?

Erol Özdemir: Taşeron işçilerinin kadroya geçirilmeleri esnasında açtıkları/açacakları davalardan feragat etmeleri isteniyor. Burada Çalışma Bakanı ve hükümet açıklamalar yaptılar, işçilerin doğal olarak "kıdem tazminatımıza da dokunulacak mı?" kaygıları var. Her ne kadar yapılan açıklamalarda "kıdem tazminatına dokunulmayacak" denilse de burada bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuz bir gerçek. Hukukçulardan edinebildiğimiz bilgilere göre bu konuda da tam manasıyla bir muallak söz

konusu çünkü yayımlanan KHK'da buna dair bir madde yok. Yarın yargıya intikal edilen bir durum olduğunda mahkemenin kararı bir maddeye dayandırarak vermesi gerekiyor. Ama ortada böyle bir güvence yok, karar hakime kalıyor ortaya farklı farklı görüşler çıkacak. Dolayısıyla kıdem tazminatı da tehlikede diyebiliriz.

Y.D: Şubenizin örgütlü olduğu Avcılar Belediyesi'nde taşeron işçilerinin aylarca süren direnişleri kazanımla sonuçlansa da hali hazırda açmış oldukları davalardan feragat etmeleri isteniyor. Bu düzenleme onları da etkileyecek şüphesiz. Bu konuda sendikanızın ne gibi bir çalışması olacaktır?

Erol Özdemir: Özellikle bu davalarla ilgili kısma geçmeden şöyle bir bilgilendirme yapalım; Avcılar Belediyesi'nde taşeron işçilerini örgütle-

yerek yaklaşık 7 ay boyunca sokakta direndik ve işe geri döndük. Tabii bu süreçte işe dönüş davaları açıldı. Açtığımız davaların hemen hepsi istinat mahkemelerinde. Yargıtay'a giden iki dosyada işçiler haklı bulundu. Yargının verdiği kararda işçilerin haksız yere işten çıkarıldıkları ifadeleri mevcut. Yani sendikalaştıkları için işten çıkarıldıklarına hükmedildi. Davalarda işçilerin 24 aylık bir alacakları olduğu belirtildi. Yine Fen İşleri'nde çalışan işçilerin açtıkları davalar oldu bu davalar sonucu işçilerin alacaklarının bir kısmını aldık bir kısmı halen duruyor. Bu noktada hukukçularda ikiye ayrılmış durumda. Bir taraftan "bu alacaklar sendikal tazminat, tazminatlara dokunulamaz" denirken bir taraftan da bu düzenlemeyle işçilerin bu haklarından vazgeçecekleri söyleniyor. Yani belediye bünyesinde ki şirketlere "kadrolu" geçiş yapabilmek için işçiler sendikal tazminat haklarından da feragat etmek durumunda. Gerçekten müthiş bir belirsizlikle karşı karşıyayız, bu kararname kendi içinde birçok soru işaretini barındırıyor. Sendikalar olarak bizde bakanlıklarla ve müfettişlerle görüşmeler yaptık. Ama doyurucu bir cevap alamadık. Onlarda bu KHK'nın açmazlıklarla dolu olduğunu farkında. Bu konuda işçilerin öncülüğünde güçlü bir kamuoyu oluşturmak gerektiğini düşünüyoruz. Kamu İhale Kurumu, İçişleri Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı'nın bu konuda yeni bir tebliğ yayımlayacakları söyleniyor ama ortada somut bir şey yok. Diğer bir konu yine belediyelerde malzemeli araç kiralama vs. ihaleler yöntemiyle çalışanlar var. Onların durumlarının ne olacağı soruluyor. Bu konuda da farklı yorumlar var. Bazı belediyelerde benzer statüde çalışanların kadroya alınamayacağı söylenirken, diğer belediyeler "biz bu işçileri de kapsam

inececeğiz" ifadeleri yer alıyor. Bu durumda A Belediyesi farklı B Belediyesi farklı uygulama yapabilecek anlamı çıkıyor. Burada da yine bir belirsizlik var.

Y.D: KHK yayımlandıktan sonra örgütlü olduğunuz belediyelerde işçilerin sendikal örgütlenmeye yaklaşımlarında değişiklikler oldu mu? Sendikanızın bu konuda hali hazırda ne gibi çalışmaları var?

Erol Özdemir: İşçiler dün güvencesiz ve keyfi çalışma sistemi ile karşı karşıyaydılar. Avcılar, Sultangazi, Bakırköy, Zeytinburnu Belediyeleri'nde örgütlenen bir sendikayız. Güvencesiz çalışma ve son düzenleme ile birlikte işçilerin sendikalaşmaya dair yönelimleri daha fazla arttı. Bizlerde buralarda örgütlenme çalışmalarını hızlandırdık fakat başka bir durum gelişti, işverenler bu sürece müdahalelerde bulundular. Bilindiği gibi Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa ve Sultangazi Belediyeleri AKP'li; Avcılar ve Bakırköy Belediyeleri ise CHP'li Belediyeler. AKP Belediyelerinde örgütlenme çalışmalarımıza Hizmet-İş engelleme/baltalama girişimlerinde bulunurken CHP'li belediyelerde ise DİSK Genel-İş bu tarz girişimlerde bulunuyor. Örgütlü olduğumuz alanlarda örgütlenmeye çalışıyor. İşverenlerinde alttan alta desteklediği hamleler bunlar tabii. İşçiler açık bir şekilde şunu diyor: "Biz yandaş sendikalarda örgütlenmek istemiyoruz. Ne AKP'nin arka bahçesi Hizmet-İş'e ne de CHP'nin arka bahçesi olan Genel-İş'te örgütlenmek istemiyoruz" Bu noktada sendikamız Belediye-İş'i kendilerine yakın buluyorlar çünkü bizim gerçek anlamda sınıftan yana bir sendika olduğumuzu düşünüyorlar, bunu da çoğu kez ifade ettiler.

Y.D: Hizmet-İş'in yandaş bir sendika olduğu herkesin malumu. Ama siz DİSK Genel-İş'in de örgütlü olduğunuz alanlarda örgütlenme çalışmaları yaptığınızı söylediniz. Bu yaklaşım sınıfı bölmek anlamına gelmiyor mu?

Erol Özdemir: Bakın bizler işçilere giderken en başta hiçbir sendikanın kötü olmadığını kötü sendikacının olduğunu söylüyoruz. Yüzü işçi sınıfına dönük, sınıfın çıkarlarını her şeyin önüne koyan sendikalarda örgütlenmenin önemli olduğunu sürekli vurguluyoruz. Koltukları uğruna her türlü yalanı söyleyebilen, her türlü işbirliği yapan bürokrat sendikacılarla aralarına kalınca bir çizgi çekmelerini istiyoruz. Avcılar'da biz bir yıldır bir direniş sürdürüyoruz, arkadaşlarımız aylardır ücretlerini alamıyorlar. Bir yıllık süreçte biz onlarca eylem gerçekleştirdik halen devam eden iş bırakma eylemlerimiz var. Durum böyleyken işverenin çağrısı(!) üzerine DİSK Genel-İş geliyor ve zaten örgütlü olduğumuz yerde örgütlenme faaliyeti yürütmeye çalışıyor. Kamuyu buradaki "ahlaksızlığı" görmesi gerekiyor. Bir yandan işçiler sendikalaşarak alamadıkları haklarının peşine düşüyor. Bir taraftan da işverenin direktifiyle başka bir sendika gelip örgütlenme yapıyor. Genel-İş'e çağrımız şudur: Eğer işçi sınıfı gibi bir derdiniz varsa, o işçilerin aidatlarından evinize ekmek götürüyorsanız o işçilere ihanet etmeyin! Buldukları yerlerde Hizmet-İş'in örgütlenmesine sesini çıkarmayan Genel-İş gelip Avcılar'da biz devrimci sendikayız diyor. Bunun devrimcilikle, sınıftan yana sendikacılıkla bir alakası olamaz. Bu bilakis sınıfı bölmek anlamına geliyor. Derhal bu duruma son vermelerini istiyoruz.

Avcılar Belediye İşçileri: Bıçak Kemikte!

İSTANBUL- Avcılar Belediye'sinde örgütlü İstanbul Belediye-İş 2 Nolu Şube tarafından, belediye önünde basın açıklaması düzenlendi. Belediye işçilerinin maaşlarının 2 yıldır düzensiz, 3 aydır hiç ödenmediğini belirten Belediye-İş sendikası, maaşların yatması ve sendika hakkına saygı duyulması için Avcılar'da belediye önüne yürüyüş düzenleyerek basın açıklaması yaptı. Belediye önünde yapılmak istenen basın açıklaması polis engellemesi nedeniyle, belediyenin karşısında yapıldı.

Belediye-İş 2 No'lu Şube tarafından düzenlenen basın açıklamasını Başkan **Erol Özdemir** okudu. Belediye işçilerinin maaşlarının 3 aydır yatırılmadığını belirten Özdemir, işçilerin sendikal iradelerine saygı duyulmamasının, işçilerin Genel-İş'e yönlendirilmesinin altını çizdi. Konuşmalarına "Genel-İş, hiçbir çalışmasının ve üyesinin olmadığı, hatta Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube olarak 3 yılı aşkın bir sürede sokak sokak örgütleyerek var ettiğimiz, OHAL koşullarında 7 aya yakın direndiğimiz, zaten örgütlü ve kazanılmış bir alanda işveren eliyle örgütlenmeye girişmek neyin nesidir?" diyerek devam eden Özdemir yapılan pratiklerin sendikal rekabet olmadığını, işçiler arasında bütünlüğü bozduğunu, güvensizlik yarattığını, düşmanca bir yaklaşım olduğunu belirtti. Basın açıklaması "Birlik, Mücadele, Zafer!" ve "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sözleriyle son buldu.

Konuşmasını maaşların yatırılması ve işçilerin sendikal iradelerine saygı duyulması gerektiğini belirten Özdemir, eyleme katılan DERİTEKS Avrupa Yakası Temsilciliği'ne, Cam-Keramik İş, Liman-İş'e teşekkür ederek konuşmasını sonlandırdı.

"İşveren Sendikal Tercihime Karşı İrademe Saygı Duy", "Sana Son Çağrımızdır, 3 Aydır Ödenmeyen Maaşları Öde Bıçak Kemikte" yazılı pankartların taşındığı eylemde sık sık "Birlik Mücadele Zafer", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Katliameci Politikanın “Barış” Ya Da “Savaş” Tanımaz Karakteri!

TC devleti organizeli bir katliam şebekesidir. Muhalif olan herkesi bastırmak, zindana atmak yanı sıra katletmekle tarihini şekillendirmiştir. Bunu doğrudan kolluk güçleri ile yaptığı gibi isimleri çete, gladyo, komando, kontrgerilla vs. şeklinde döneme göre değişen ama işlevi suikast ve katliam olan güçleri de devreye sokmuştur/sokmaktadır. Bu güçler doğrudan devletin istihbaratı ve özel birimleri ile çalışıp yönlendirilir. Topal Osman’dan Ogün Samast’a, Alaaddin Çakıcı’dan Ömer Güney’e hepsi bu organizasyonun parçası ve uzantısıdır. Devlet bu güçlerle muhalifleri, yurtseverleri, devrimcileri, komünistleri katleder ve işi bittiğinde tetikçilerini de ortadan kaldırır. Bu bir gelenektir. Bu yolla onlarca aydın, yüzlerce devrimci ve komünist katledilmiştir. Ama asıl olarak on binlerce Kürt bu şekilde 90’larda ve devamında bu yolla kıyımdan geçirilmiştir.

Faşizm sadece Türkiye’de tespit ettiği devrimcileri, yurtseverleri, komünistleri katletmekle kalmıyor. Yurt dışındaki devrimci ve yurtseverler de Avrupa’da tespit edildiklerinde Türk devletinin yönlendiriciliğinde, uzantılarının veya MİT elemanlarının görevlendirilmesiyle katlediliyorlar.

TKP/ML’den **Katip Saltan** 1981, **Nubar Yalım** ise 1982 yılında Hollanda ve Almanya’da;

1994 yılında Londra’da sendikacı **Mehmet Kaygısız**, Kürdistan Dayanışma Komitesi Başkanı **Teofilas Yorgiadis** 20 Mart 1994’te Lefkoşe’de evinin önünde;

31 Aralık 1994’de Halkın Günlüğü taraftarı olan **Nurettin Topuz**, **Mustafa Akgün**, **Mustafa Aksakal** Almanya’da;

Son olarak Paris’in ortasında 9 Ocak 2013’de PKK kadroları ve sembol isimleri **Sakine Cansız**, **Fidan Doğan** ve **Leyla Şaylemez** Faşist Kemalist diktatörlüğün katlettiği devrimcilerdir.

Bu katliamların her biri karanlıkta kalmıştır. Yakalanan tetikçilerden kimisi TC’nin istihbarat elemanı olarak sahiplenmesiyle serbest bırakılmış, kimisi hiç açığa çıkmamıştır. Paris katliamının tetikçi Ömer Güney ise soruşturma sürerken “hastalanarak” ölmüştür. Böylece bu dosya da kapatılmıştır.

Özellikle Paris’te üç devrimci-yurtsever kadının katledilmesi sonrasında, benzer katliamların yapılabileceğine dair birçok veri söz konusudur.

Almanya’nın resmi kurumlarına göre TC’nin 5-6 bin ajanı vardır. Bunun yanında Türkiyeli ve T.Kürdistanlı kitlelerin olduğu her ülkede istihbarat faaliyetleri söz konusudur. Bu istihbarat çalışmasının bir amacı devrimci-demokrat faaliyetlere hakim olmayı içerirken, bir yanı da katliam yapma olanaklarının yaratılmasını içermektedir.

Son dönemlerde belirlenmiş devrimci, yurtsever güçlerin MİT’in görevlendirdiği özel birimlerce katledileceği bilgisi adeta ayyuka çıkmıştır. Türk devletinin Avrupa’da yeni katliam planları yaptığı artık bilinen bir gerçektir.

Nitekim Alman devletince açığa çıkartılan son MİT elemanlarının kayıtlarında ve ellerindeki listede birçok Kürt kurum yöneticisi ve siyasetçisinin isimleri çıkmıştır. Bu hazırlığın somut planlamaya dönüştüğünün işaretidir. Yine HDP milletvekili Garo Paylan’ın genel olarak Avrupa’da yaşayan muhalif kesimlere yönelik suikast hazırlığı yapıldığı iddiası oldukça yenidir ki AKP yandaşı medyada kimi köşe yazarları açık açık “birkaç kişiyi öldürecek ibreti alem olacak” şeklinde yazma noktasına gelmiştir.

Faşizm özellikle Kürt halkı ve Kürt siyasetçilere yönelik özel bir yönelim ve katliam planları içindedir. Paris’te

Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez’in katledilmesi bunu yapabileceğinin en somut göstergesidir.

Bu katliamların MİT tarafından gerçekleştirildiği bilinmeyen bir sır değildi. Ancak PKK’nin MİT’e gerçekleştirdiği operasyon ve ele geçirilen MİT’çilerin itirafı ve ele geçirilen belgelerle somut bir şekilde ispatlanmıştır. “Şehit Sakine Cansız Devrimci İntikam Operasyonu” adı altında yapılan operasyonun sonucu üst düzey iki MİT yöneticisinin itirafları, İmralı’da bizzat “çözüm süreci” görüşmelerine katılan MİT yöneticisinin bu katliamı planladığını gösterdi. Türk devletinin “çözüm süreci” ile Kürt meselesine dair başlattığı süreci yönetme biçimlerinden birisi de bu türden katliamlar yapmak olmuştur. Bu hem masada elini güçlendirmek için verdiği mesaj, hem de böylesi “yumuşak politik iklimde” ortaya çıkan fırsat ve olanakları devrimci-yurtseverleri katletmek için kullanmak şeklinde olmaktadır. Zira böylesi politik iklimlerde suçunu reddederek, sorunu bir “iç hesaplaşma” manipülasyonu ile sunma, kitleler nezdinde ve Kürt hareketi içinde güvensizlik ortamı yaratma politikası şeklinde okunak gerekir.

PKK’nin gerçekleştirdiği MİT operasyonu ile Sakine Cansız ve arkadaşlarının katliamının nasıl gerçekleştiğine dair komünist ve yurtseverlerin çözümleme ve ilan ettikleri suçlu açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu operasyon aynı zamanda devletin özellikle PKK’ye yönelik yeni bir

operasyon planlaması aşamasındayken karşı-istihbarat eylemi olarak şekillenmiştir. Türk devleti barış ya da savaş koşullarının var olduğu her durumda bu türden katliamlara sürekli hazır durmakta, bu ekseninde planlamalar ve girişim içinde olmaktadır. Son yaşanan gelişmeler bunun açık bir göstergesi olmuştur.

Avrupa devletlerinin bu suikastlarda ya işbirliği yaptığı ya da gerçekleştikten sonra olayın üstünü örttüğü bilinmektedir. Emperyalist gericilikle faşist diktatörlük komünist-devrimci ve yurtseverlere saldırıda ortak hareket etmektedir. Alman devletinin 2015’de gerçekleştirdiği ve 10 komünisti tutukladığı operasyon bu kapsamdadır. Yine bir çok yurtseverin ve devrimcinin tutuklanması aynı ortaklığın ve saldırganlığın ürünüdür. Paris Katliamı’nın beşinci yılında gerçekler MİT’çilerin PKK tarafından ele geçirilmesi ile birlikte bu ortaklık ve işbirliği açık şekilde ortaya çıkmıştır. Bu katliamlara duyarsızlık Türk devletini ve Avrupa emperyalist devletlerini cesaretlendirecektir.

Unutmayalım ki halkın cesaretini ve örgütlü duruşunu hiçbir güç yenemez. Yaşanan katliamların hesabını soran bir mücadele süreci örgütlenmediğimiz, karşı çıkışı sokaklara meydanlara taşımadığımız takdirde saldırının kapsamı büyümektedir. Yeni katliam planları ve Avrupa’da tutuklama furyaları devam edecektir.

Kadın Kurtuluş Mücadelesi ve Sorunlarımız

Sınıf mücadelesi hiçbir zaman tekdüze bir seyir izlemez, inişli çıkışlıdır, yenilgi ve yengilerle doludur. Bazen mücadelenin yükseldiği, devrimci dalganın kabardığı öyle süreçler yaşanır ki on yıllar boyunca elde ettiğimiz kazanımlardan çok daha fazlasını birkaç ayda elde ederiz. Bazen de tam tersi iğneyle kuyu kazarak ördüğümüz, inşa ettiğimiz binamız, yarattığımız değerler küçücük bir sarsıntıda yıkılıp parçalanabilir. Kuşkusuz biz kaderci değiliz, “her şey oluruna varır” kendiliğindenciliğini de savunmuyoruz. Sınıf mücadelesinin çelişki ve dinamikleriyle, içinde zıtları da barındıran bir bütün olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Bu bilinçle, olguyu tanıyıp kavrayarak değiştirip dönüştürmeyi savunuyoruz.

İçinden geçtiğimiz süreçte çelişkilerin ve mücadelenin gelişim dinamiklerinin güçlü olduğu böylesi bir süreçtir. Bir tarafta artan saldırılara paralel, beraberinde yükselen devrimci durum; diğer tarafta içte yaşadığımız sorunlar ve aldığımız darbe... Tam da böylesi bir süreçte mevzilerimizi daha da güçlendirmemiz, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına daha fazla yanıt olmamız gerekirken, içteki sorun ve ayrılıktan dolayı güç kaybettik, kimi mevzilerimiz yara alıp zayıfladı, faaliyetlerimiz aksadı. Kadın çalışmamız da zayıfladığımız, faaliyetlerimizin sekteye uğradığı alanlardan birisi oldu.

Bugün önümüzde duran en önemli şey ise; yaralarımızı sarıp, eksiklerimizi tamamlayıp, aksayan, sekteye uğrayan faaliyetlerimizi, organ ve mekanizmalarımızı onarıp hızla sınıf mücadelesinin görevlerine sarılmak, kitlelerin içinde kendimizi yeniden yaratarak, örgütleyerek ve örgütlenerek mücadeleyi büyütme hedefimiz olmak zorunda.

Marks “biraz tarih bilen herkes belli başlı toplumsal değişimlerin kadınlar arasında kök salmadan gerçekleşmeyeceğini bilir” diyor. Bizler de kadınları örgütlemeyi devrimi örgütleyemeyeceğimizi bilmek, kavramak zorundayız. Kadın kitlelerine gitmek, onları örgütleyip harekete geçirmedeki en önemli araçlarımızdan birisi de kadın çalışmalarıdır. Yapmamız gereken ise kadın örgütlenmelerimizi güçlendirip, genel olarak kadın kurtuluş mücadelesini ve özelden de kendi geçmiş deneyimlerimizden öğrenip, eksik ve hatalarımızdan dersler çıkararak en çok acı çeken, ezilen, sömürülen kadın kitlelerinden başlayarak, geniş kadın kitlelerine giderek adım adım kadın çalışmasını büyütme, doğru temeller üzerinde demokratik kadın hareketini yaratmak zorundayız, durumundayız.

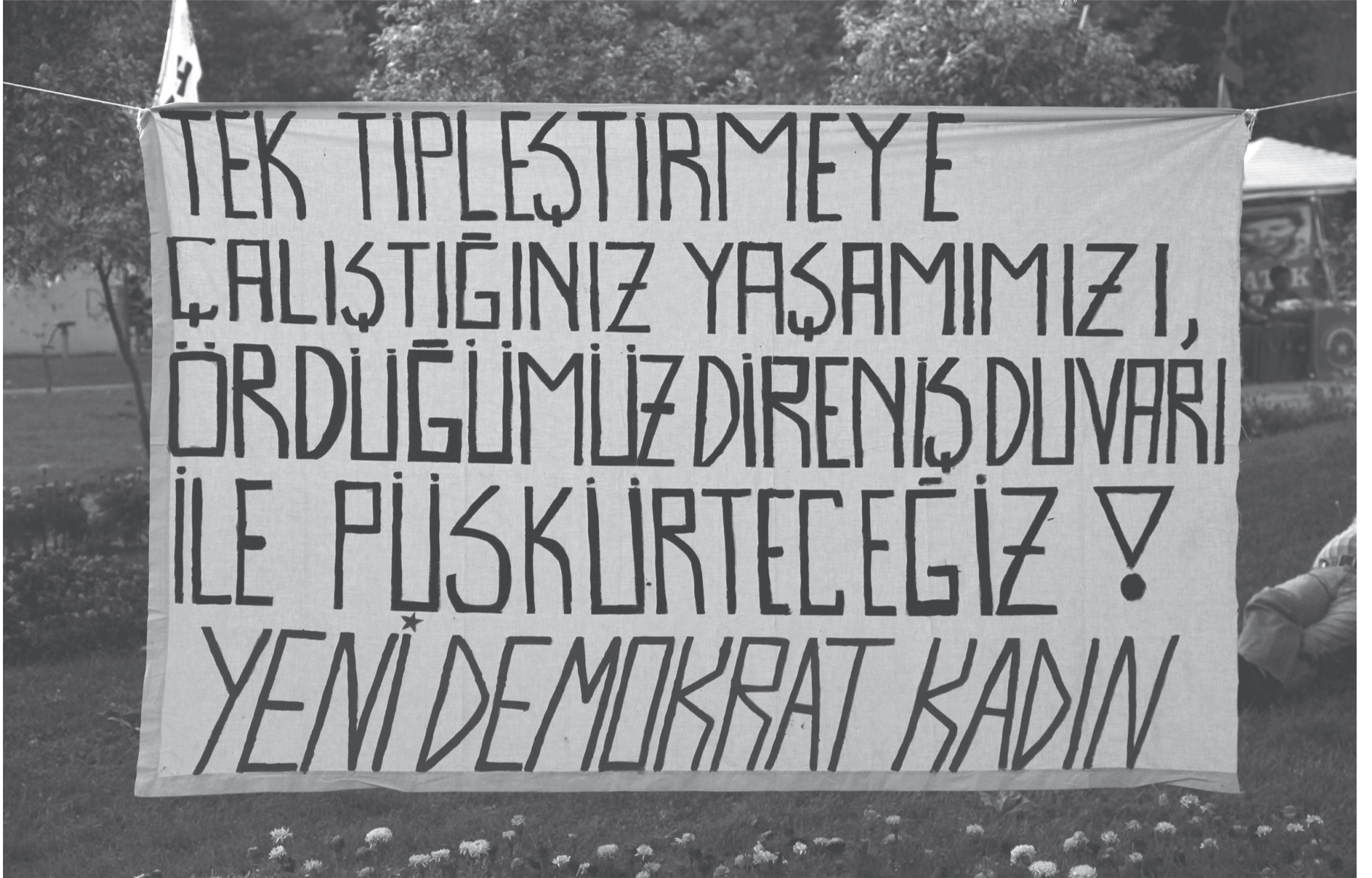
Burada da “nasıl bir örgütlenme?” sorusu karşımıza çıkıyor. Lenin “örgütlenme ile ilgili şeyler ideolojik anlayışlarımızdan çıkar” diyor. Bu hem olumlu ve doğru hem de olumsuz tüm

pratiklerimiz için geçerlidir, çünkü ideolojik gerçekliğimiz ne ise pratiğimiz de odur. Tüm çalışmalarımız da olduğu gibi kadın çalışması ve örgütlenmesine dair de MLM perspektife ve bu konudaki ideolojik, politik netlik ve arılığa sahip olduğumuz oranda pratik faaliyetlerin de önünü açabilir, gerekli anlayışı yaratabiliriz. İdeolojik netliğe sahip değilsek pusulamızı şaşırır, sağdan ya da soldan esen tasfiyeci rüzgarlara kapılabilir, etkisinde kalabiliriz. Proleter sınıf ve cins bilincinin yerini sınıfsal özünden koparılmış cins mücadelesi alabilir. Devrim, sosyalizm düşünün yerini reformist, düzen içi hayaller süsleyebilir. Halk iktidarı, proletarya diktatörlüğü ve proleter ideolojinin yerini “ideolojisiz”, “iktidar karşıtlığı” gibi söylemler ile süslenmiş MLM dışı anarşist, post-modern vb. burjuva anlayışlar doldurabilir. Yönümüzü öncelikli hedef kitlemiz olan, sömürünün en yoğununa maruz kalmış, ezilen, horlanan, yok sayılan, ya evin dört duvarı arasına hapsedilip ücretsiz ev içi köleye dönüştürülmüş ya da fabrika, atölye ve iş yerlerine sıkıştırılmış, emeği çalınan, talan edilen işçi emekçi, yoksul kadın kitlelerine çevirmek yerine küçük burjuva yarı aydın kitlelerine çeviririz. Yanlış anlaşılmasın, elbette ki bu sistem tarafında ezilen, sömürülen, baskı ve şiddete uğrayan, ikinci cins görülen vb. tüm kadın kitlelerine, cinslere ulaşmak, onları örgütleyip kendi geleceklerinin sahibi

haline getirmek gibi bir hükümlülüğümüz var. Ve tüm mücadeleyi geliştirmek ve devrim yapmak istiyorsak devrimin öncülerini ve müttefiklerini doğru belirlemek buna göre örgütlenmek zorundayız. Bunun içinde “nereden başlamak gerekiyor?” sorusunu sorduğumuz da öncelikli ve doğru halkayı yakalayabilmek için ideolojik ve politik berraklığa, kafa açıklığına sahip olmak zorundayız.

Kadın çalışmasına başladığımızda kuşkusuz bir bütün sıfırdan başlamamıştık. Bölük pörçük, sistemsiz, kesintili ve kısa dönemleri kapsayan geçmiş faaliyet ve deneyimlerimiz de vardı. Ama oldukça geri bir noktada olduğumuz açıktı. Bu süreç boyunca bazen hızlandık, bazen yavaşladık, bazen tökezledik ama kendi çapında “mütevazı” denecek adımlar da attık. Elbette bugün bütünlüklü ve kapsamlı bir biçimde kadın çalışmalarımızın değerlendirmesini yapmayacağız. Ancak kadın çalışmamıza kabaca göz attığımızda; kolektifimize kadın çalışmasının önemi ve gerekliliğinin kavranmasına, proleter cins bilincinin ve sorgulayıcılığının gelişmesine, kolektif içindeki kadın sorunun görünür olmasına, erkek egemen anlayış ve yaklaşımların kırılmasına ya da azaltılmasına katkıları başta olmak üzere önemli adımların atılıp, kazanımların da sağlandığını görebiliyoruz.

Bu çalışmanın kuşkusuz eksikleri, yetmezlikleri de oldu. Yanlış fikirle-

rin boy verdiği de görüldü. Her şeyden önce kendi gelişim dinamiğini de sakatlayan, esas hedef kitlesi olan işçi-emekçi kadın kitleleriyle bağ kurma, onlara yaslanma konusundaki tutukluğu, yayın sayfalarına onların sorun ve gündemlerini taşımak yerine küçük burjuva ve yarı aydın, feminist kesimlerin tartışma ve gündemlerini yerleştirmesi, ideolojik bulanıklığın bir yansıması olarak feminist dil ve argümanlar kullanılırken “sosyalist feministlerin” bile gerisine düşülerek, “iktidar”, “hierarchy” karşıtlığı üzerinden tüm sınıf ve sistemleri eleştiren; KP ile gerici partileri benzeştiren, faşist sistemin iktidar dalaşında egemen kliğinin 15 Temmuz sonrası kadın kitlelerini de kendisine, sistemine payanda yapabilmek için gerici taleplerle sokağa dökmesine “sokağa çıktılar” argümanlarıyla “ilericilik” payeleri biçmesi gibi anlayış ve fikirler de filizlendirilmeye çalışıldı. Ancak bunlar kadın çalışmalarımızın geneline damgasını vuran, devrimci

özünü karartan, doğrularını bir çırpıda silen gerilikler değil, ideolojik mücadele kapsamındaki farklılıklar ve yanlış fikirler, kolektif içindeki proleter ideoloji ile burjuva ideolojinin çatışma ve kapışma alanlarıdır. Bizler ideolojik berraklığa ve uyanıklığa sahip olduğumuz oranda bu farklılıklar, çatışmalar bizi ve faaliyetimizi geliştirecektir.

MLM teoriye hakim değilsek ve ideolojik arılığa, netliğe sahip değilsek bu çatışmadan yara alabilir, yenilgiye de uğrayabiliriz. Ama böylesi geçici yenilgiler bizi MLM’nin yanlış olduğu sonucuna götürmez, götürmemeli de. Neyi kavramadığımızı, neyi yanlış yaptığımızı sorgulamaya götürmelidir.

Ancak kimi faaliyetçilerimiz de olguyu bütünlüklü değerlendirmek yerine parçadan ya da sonuçtan hareket edilerek yanlış sonuçlar çıkarılmakta. Geçmişte kadın çalışmasında bulunan kimi faaliyetçilerde ortaya çıkan ide-

olojik bulanıklığında bir yansıması olarak bazı yanlışlar, hatalı ve MLM dışı fikirler ortaya çıkabildi. Kadın çalışmasının öncelikleri ve hedef kitlesi konusunda yaşanan karmaşa, son olarak da kolektifimiz içinde gelişen hizip faaliyetiyle, kadın çalışmasının içerisinde yer alan kimi yoldaşların hizbin bir parçası olmalarına duyulan tepki belli yanlış anlayışlara, toptan retçi yaklaşımlara kapı aralayabiliyor. İdeolojik mücadele yürütüp yanlış anlayışları mahkum etmek, hatalardan dersler çıkartıp çalışmayı doğru rotaya sokmak doğru olanıdır. Pireye kızıp yorganı yakmak değil...

Kadın örgütlenmemiz ve kadın çalışmamız başta şehitlerimiz olmak üzere, bizlerin, kolektifimizin emeği ile bugünlere geldi. Kadın çalışmasındaki yetmezlikleri kolektifimizin genel yetmezliklerinden kopartamayız. Nasıl ki, kırk küsur yıldır bütün yetmezliklerine rağmen devrim idealimizden de mücadelemizden de vazgeçmiyor-

sak, kadın çalışması ve mücadeledeki yetmezlik ve hatalarımızdan dolayı da ne kadın çalışmasından ne de ezilen cinslerin eşitlik ve kurtuluş mücadelesinden vazgeçebiliriz.

Bu anlayışı savunmak demek, eleştirdiğimiz ideolojik bulanıklığın, MLM’den sapmanın kanıtı olabilir sadece. Yine eleştirip mahkum ettiğimiz yanlışların, eksikliklerin faturasını sağ tasfiyeci anlayışlara keserek de kendi sorumluluklarımızdan kurtulamayız. Kolektifimizde yanlış fikirler boy vermişse, en basit hali ile yaklaşsak; demek ki ideolojik mücadeleyi yeterince yürütememiştir demektir.

O halde yapmamız gereken; hata ve eksiklerimizden ders çıkararak ideolojik sorgulayıcılığı ve diyalektik yöntemi elden bırakmamak, yönümüzü kitlelere dönüp, onların içinde hızla toparlanmak, çalışmalarını büyütme olmalıdır.

KİTLELERİN BÜYÜYEN AHLAKİ BİLİNİMLERİ BİLİNCİ KUŞANALIM,

Hakim sınıfların iş başındaki kliği iktisadi, sosyal ve siyasal yapıdan yükselen ilişkileri başka türlü yapamadığı için, OHAL'le yönetmeye çalışmaktadır. Bu, toplumun önemli bir kesiminin OHAL cenderesinde sıkılması, ezilmesi demektir. Charlie Hebdo Katliamı sonrası Fransa'da ilan edilen OHAL'le Türkiye OHAL'i arasındaki niteliksel fark burada başlıyor. Fransa'da OHAL, cihadist hücrelerin eylem kabiliyetini yok etmek ya da tedbirler geliştirmek gibi özel bir sorun odaklıdır. OHAL'in diğer tüm toplumsal kesimlere dokunan tarafı bu özel sorunla ilişkisi dahilindedir. (Bundan Fransız tekeli sermayesinin durumdan vazife çıkartmadığı, OHAL'i çıkarları yönünde kullanmak istemediği sonucu elbette çıkartmıyoruz.) Türkiye'de ise OHAL, bütün toplumsal yapı ve toplum kesimlerine dönük işletilmektedir. Çünkü T.C devleti kapitalist ülkelerin birkaç yüzyıl önce çözüme kavuşturduğu sorunlardan mustarıdır. T.C devleti bu sorunları edinerek ve koruyarak ve üstüne emperyalizmin bir yarı sömürgesi olarak kurulmuştur. Burjuva demokratik devrim ile çözülebilecekken T.C.'nin kuruluşuna önderlik eden sınıfların (komprador burjuvazi ve büyük toprak ağları ile yedekleri ara kesimler) niteliği nedeniyle bu devrim yapılamamış, söz konusu sorunlar karşısında ideolojik, politik ve ekonomik olarak ezme, bastırma, yok etmeyi içeren bir şiddet politikası belirlenmiştir. Kürt ulusunun, ezilen inanç kesimi olan Alevilerin, köylülerin, Ermeni-Rumların, Hemşin gibi azınlık milliyetlerin kadın ve diğer azınlık cinslerin yüzyıllık kanlı modern tarihi böyle başlamıştır. Bu toplumsal kesimler sorunlarını daha yakıcı hisseder ve çözümünü daha kararlı ve ısrarlı talep eder olunca hakim sınıfların yönetememe sorunu boyutlanır. OHAL, içinden çıkamadıkları yönetememe krizinin üstesinden gelme aracı olarak devreye konulmuştur. Durum böylesi bir hayatıyet içerdiğinden, egemenler OHAL'i 6. Kez uzatmakta tereddüt etmemiştir.

HAKSIZLIK ADALETSİZLİK KOL GEZİYOR, KİTLELER İSYAN BİRİKTİRİYOR

OHAL'le pekiştirilmiş faşizm toplumun belli bir kesiminde -Bunlar kendi geleceklerini AKP'nin işbaşın-

da olmasıyla özdeşleştiren "Reis" ve ekibinin "dava arkadaşları" dir- destek bulmaktadır. Ancak başlıca sorun ve çelişkilerinden dolayı, toplumun büyük bir çoğunluğu faşizmin kitle temeli olmadığı gibi, eylemleriyle ve duruşlarıyla bunu yansıtmaktadırlar.

Yönetmek, egemenler kendi iradesini kabul ettirdiği ölçüde kolaylaşır. İşbaşındaki faşist klik bunun için ezme, bastırma, diz çöktürme dışında gerçekleştirebilir. Başka bir seçeneğe sahip değildir. Bugün OHAL uygulamalarına, yeni KHK'lerle alınan kararlara bakanlar "nasıl olur?" diyor. Evet aklın sınırlarını belli ölçülerde zorluyor; Roboski, Solin bebek, Ceylan geride kalmış olabilir. Fakat sadece 2015 yazı ve özellikle ekiminden itibaren Kürt halkına yaşatılanları hatırlayalım; zulüm, vahşet gibi kelimeler bile yetersiz kalıyor, yaşananları anlatmaya. Bir de seçilmişlere yani milletvekili, belediye eş başkanları, meclis üyelerine vs. yapılanlar var.

Engels burjuva demokrasininin yasaları altındayken ürünün en büyük kısmının onu üreten işçilerin olamaz; şimdi tutar bu haksızlıktır, adaletsizliktir dersek ekonomi hakkında bir şey söylememiş, yalnız ahlaki yargımızı dile getirmiş oluruz, diyor ve şöyle devam ediyor: "Bundan ötürü Marks, kendi komünist istemlerini hiçbir zaman buna değil (ahlaki yargılara), kapitalist üretim biçiminin her gün gözlerimizin önünde yer alan ve gittikçe daha büyük ölçülere varan kaçınılmaz çöküşüne dayandırmıştır. (Felsefenin Sefaleti I. Almanca baskıya önsöz sf. 12) Bu uyarıcı cümleler bize önceliklerimizi hatırlatıyor. Tıpkı faşizm gibi, faşizmin vahşeti de bir sonuçtur. Vahşetin, zulmün, asimilasyon ve imhanın her türlü yıkım saldırısının belki ölçeği değişir, ama faşizm koşullarında bunlar hep olacak ve süreklilik arz edecektir. Yoğunlaşmamızı faşizmi ortaya çıkaran koşullara ve bugünkü saldırı düzeyinin nedenlerine yöneltmeliyiz. Faşizm "gittikçe daha büyük ölçülere varan" bir yıkılış sürecinin içindedir. Bir tarafta ezilen sınıfların, ezilen ulus, inanç kesimleri ve ezilen cinsin egemenlerle olan ve keskinleşen ilişkileri ve bu çelişkilerin doğurduğu dinamikleri, öte taraftan kurulu düzenin beka sorunu ve bunun için egemenlerin faşizmden başka çıkar yol bulamamaları...

“Engels yoldaşın tariflediği tabloyu Lenin e- rum” diye kavramlaştırmış, İbrahim yoldaş- ülkelerde devrimci durumun sürekli ama ko- eğilimleri içinde olduğunu belirtmiştir.

Kitlelerin dinmeyen öfkesinde, onların sonsuz yaratıcılık içeren dehasında, sokaklara, meydanlara ve dağlara doğru akmasında, yükselme ve alçalmasında özetlediğimiz bu gerçeklik belirleyicidir. Engels'in sözlerini hatırlayalım, o diyor ki: “Kapitalist iktisatla ilgili bilimsel bir çalışmada, kapitalizmin adil olmadığını, haksız olduğunu söylemek iktisadi değil, ahlaki bir yargıyı paylaşmak olur ki bu anlamsızdır, yanlıştır.” Engels işte bu sözlerin devamını şöyle getiriyordu: “Ama, biçim yönünden ekonomik olarak yanlış olan, dünya tarihi bakış açısından doğru olabilir. Eğer kitlelerin ahlaki bilinci kölelik ya da toprak köleliği durumlarında olduğu gibi bir ekonomik olgunun haksızlığını ilan ederse, bu, o olgunun ömrünü doldurmuş olduğunun kanıtıdır.” (ibid) Kapitalist-emperyalist ülkelerde kit-

lelerin hak ve adalet duygusu, ahlaki bilinci sistem olanaklarıyla belli ölçülerde doyuruluyor, fakat bizimki gibi ülkelerin ekonomik, siyasal ve sosyal gerçekliği bunu mümkün kılmadığı için kitlelerde sistemi karşısına alma ve güvensizlik besleme söz konusudur. Engels yoldaşın tariflediği tabloyu Lenin emperyalizm koşulları içinde “devrimci durum” diye kavramlaştırmış, İbrahim yoldaş ise Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde devrimci durumun sürekli ama koşullara bağlı olarak gerileme ve yükselme eğilimleri içinde olduğunu belirtmiştir. Tekel işçilerinin Ankara direnişinin yüz binler tarafından sahiplenilmesi, Gezi İsyanı, metal işçilerinin fırtınası, milyonla ifade edilen 1 Mayıs, Newroz mitingleri ve farklı bir mecrada geliyorsa da 6-7 Ekim Kobanê İsyanı vb. yükse-

DEVİRİNCİ YENİ GEZİLER'İN HABERCİSİDİR POLİTİKLEŞTİRELİM!

emperyalizm koşulları içinde “devrimci düşünüş ise Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal koşullara bağlı olarak gerileme ve yükselme

”

len devrimci durumun belli zirveleri, kitlelerdeki ahlaki bilincin eylemsel ışıltılarıdır.

CHP'nin “adalet yürüyüşü” ve Çanakkale etkinlikleri öğretici ve uyarıcıdır. Verili koşullar kitlelerdeki hak, adalet duygusunu besliyor, güncelleyip dinamik kılıyor. Kitlelerin ahlaki bilincinin huzursuz ve kıpır kıpır olması bundandır. “Adalet yürüyüşü” ne gösterilen ilgi, milyonluk Maltepe mitingi kitlelerin ahlaki nitelikteki kendiliğinden bilincinin düzen lehine konsolide edilmesi kadar direnme, boyun eğmeme, eylemsel bir iktidar karşıtlığını anlatıyor. Bu genel gerçeklikle eğer belli vazifeler çıkartmış olarak ilişkilenebiliyorsak “doğru yoldayız” diyebiliriz.

ESAS SORUN HALK SAVAŞINI BÜYÜTMektir

Hak, adalet, demokrasi gibi kitlelerde kendiliğinden var olan bilinci etkin ve yaygın ajitasyon ve propagandayla geliştirmek ve bu bilince politik bir muhteva kazandırmak önemli bir görevdir. Bunun yanı sıra kitlelerle eylemleri buluşturmak ve onlardaki eğilimleri açığa çıkartıp tercümanı olmak... Bu pratik görevler kaçınılmaz bir biçimde araç ve politika sorununu önümüze getirir. Engels yoldaşın dikkat çektiği “ahlaki bilinç” ve bu bilinçle gerçekleşen kitlesel pratik kitlelerin kendiliğinden hareketi demektir. Devrim de elbette buradan beslenir ve kitleler bu eylemlerle gelişir, ama komünistler politik iktidar mücadelesi doğrultusunda bir kitle hareketini hedefler ve bu da komünist ve devrimci partilerin önderliği

sorunudur. Dolayısıyla KP'yi kitleler içinde örgütlemek, örgütlü bir kitle hareketi geliştirmek temel meseledir. Proletarya Partisi bu görevin halk savaşı içerisinde gerçekleştirebileceğini, savaşı ve bütün görevleri bu nedenle halk savaşını geliştirme, yükseltme anlayışına bağlı olarak tanımlar.

İç içe geçmiş bir sorun olarak kitlelerin birleştirilmesi ve savaştırılması devrimin her aşaması için esas meseledir. Bu mesele bağlamında gündeme gelen ittifaklar sorunu da önemli, tayin edici bir meseledir. Proletarya Partisi konu özgülünde hatırı sayılır bir külliyata sahiptir. Bu çalışmalarda hem eylem birlikleri ve bunun değişik formları hem de cephe sorunu ayrıntılı olarak işlenmiş, irdelenmiştir. Konuyu burada HBDH'ye özgülerek ele almamız şu açıdan yararlı olacaktır; hatırlanacağı gibi Proletarya Partisi, Ekim 2016 tarihinde HBDH'den ayrıldığına ilişkin bir açıklama yapmıştı. Bu açıklama kimi devrimci-demokrat yapı ve kişilerce ulusal harekete karşı bir yaklaşım olarak algılanmıştır. Politik bir olgu karşısında teorik ve siyasal gerekçeler ortaya konulup yaklaşım belirlendiğinde artık konuşulması, tartışılması gereken bu gerekçeler olur. Öncünün açıklaması hakkında bilgimiz dahilinde olan tek değerlendirme “Yürüyüş” dergisinde çıkmış o da gerekçeleri tartışmaktan ziyade öncü ile HBDH ilişkisini ve HBDH'yi tartışmak biçiminde olmuştur. Bunun dışında HBDH içinde veya dışında öncünün yaklaşımı ve değerlendirmeleri eleştiri konusu yapılmamıştır.

Proletarya Partisi HBDH kuruluş deklarasyonunu;

- Devrimin önderliği sorunu,
- Devrim sorunu,
- Devlet sorunu,
- İttifaklar sorunu,
- Dünyada (savaş mı barış etkenleri mi ağırlıklı mevzuu bağlamında) siyasi durum sorunu,
- Ulusal sorunun çözümü;

gibi başlıklar altında değerlendirmiş, bu konularla ilgili HBDH tezlerini kabul edileme olduğunu belirterek altına imza atmayacağını, kendi iç sürecinin sonucu olarak bir oldu bitti ile atılan imzayı geri çektiğini söylemiştir. Ayrıca dost, devrimci bir oluşum olarak gördüğü HBDH ile doğru ilkeler temelinde ve ulusal, sosyal

kurtuluş mücadelesini ilerletecek her özgül konuda eylem birliklerine açık ve hazır olduğunu aynı açıklamada vurgulamıştır. Dolayısıyla hareketimizin ortak iş yapmaya, eylem birliklerine kapalı olma gibi bir anlayışı olmamıştır, olmaz da.

HBDH varoluş nedeni olarak devrimi koymuş, devrimi gerçekleştirmenin aracı olarak kendini tanımlamıştır. Görüşümüzce HBDH bu varoluş tanımıyla politik ve pratik olarak elini, kolunu bağlamış ve hatalı bir doğum gerçekleştirmiştir. Güncel ya da dönemsel içerikli somut görevler temelinde eylem birliklerine gitmek, bu birlikleri geliştirip daha ileri birliklere yol almak doğru olandır. TDH sürecinin bütününe bakıldığında bu görüşümüzü doğrulayan yönde bir pratik olduğu fark edilecektir. Bu kısa vurguyu yaptıktan sonra HBDH programıyla ilgili eleştirilerimizden bazılarını buraya almak istiyoruz.

HBDH PROGRAMINDA ÖNDERLİK SORUNU

Programda (deklarasyon) HBDH; Türkiye devrimine önderlik edecek bir güç olarak belirtilmiştir. Şöyle deniliyor: “HBDH... Türkiye’de halk iktidarını ve Kürdistan’da demokratik özyönetimleri kurarak halklarımızın özgür geleceğinin kurulması için mücadele eder.” Benzer ifadelerle programın farklı bölümlerinde de rastlıyoruz. Proletarya Partisi devrim sorununu proletaryanın kurtuluşu temelinde ele alır ve KP'nin önderliğini tartışılmaz bir koşul olarak görür. HBDH'nin devrime önderlik anlayışı KP'nin önderliğini dışlar niteliktedir. Bu, KP'nin varoluş nedenlerinin ortadan kaldırılması demektir. Devrimde KP'nin önderliği yerine HBDH oluşumu ikame edilmiş geriye KP'nin kendi varlığına son vermesi kalmıştır.

HBDH'nin devrime önderlik anlayışında tek sorun KP'nin gereksizleştirilmesi değil, ayrıca HBDH bu iddia ve üstlendiği rolle partisiz devrim anlayışını savunmuş oluyor ki bu FOKO demektir. Bilindiği gibi “FOKOCULUK” kavramlaştırması cepheyi partinin yerine ikame etmeyi, partisiz devrim anlayışını içerir.

HBDH PROGRAMINDA DEVRİM SORUNU

HBDH devrime önderlik iddiasında olmasına rağmen bunun neye karşı ve

nasıl olacağı somutlandıkça devrim anlayışının AKP'yi devirme odaklı olduğu görülüyor. Şöyle deniliyor, "... AKP faşizmine dur demek ve onu yenilgiye uğratmak bugün tüm Türkiye halklarının ve devrimci demokratik güçlerin en önemli, birincil ve ertelenemez görevi haline gelmiştir." Bu anlayış kitlelerin iktidar bilincini karartan, kaba reformist anlayıştır. Çeşitli milliyet ve inançlardan emekçi Türkiye halkının "en önemli, birincil ve ertelenemez görevi" AKP'yi yıkmak değildir. Bu görev tanımı devrim iddiasıyla çelişir.

HBDH PROGRAMINDA DEVLET SORUNU

Programda devlet sorunu da bir hayli belirsizleştirilmiştir. Hedef ve amaç karmaşası yaşandığı gibi, kitlelere yanlış perspektiften bakılmaktadır. Şöyle deniliyor: "...Bela haline gelmiş Erdoğan sultası ve AKP faşist iktidarını yıkmak, demokratik bir Türkiye ve özgür bir Kürdistan'a varmak..." Devlet burada yoktur. AKP'nin işi bitirilince demokratik bir Türkiye'ye ve özgür Kürdistan'a varılacak diye kabul ediliyor. Devlet teorisi öteden beri revize edilmektedir. Buna programda da rastlıyoruz.

Programa ilişkin bu kısa değinileri anlayış olarak Proletarya Partisi'ne ne derece uzak olduğunu göstermek için yaptık. Bunun dışında Ortadoğu devrimi ve Kürt ulusal sorununda özgürce ayrılma hakkı yerine demokratik özerklik savunusu vb. söz konusu.

Öncünün ulusal sorun ve ulusal hareketler konusunda son derece sağlam bir teorik temele sahip olduğu bilinir ve bu genellikle teslim de edilir. Buna rağmen Proletarya Partisi'ndeki dog-

matizmin etkisi ve siyaset üretmedeki yetersizlikler nedeniyle ki konu özgününde etkin politika ve pratikler geliştirilememiştir. 2011 yılında gerçekleştirdiği toplantısında kendi gerçekliğini masaya yatıran öncü belli sonuçlar ve kararlarla çıkmıştır. Nitekim izleyen yıllarda belirgin bir politika ve pratik farklılığı ortaya koyabilmiştir. Hareketimiz bugün de aynı anlayışı benimsemekte, demokratik Kürt ulusal hareketiyle en ileri eylem birlikleri de dahil doğru temelde yan yana olmayı, durmayı önemli ve gerekli-zorunlu görmektedir.

SKOLASTİK ELEŞTİRİCİLİK TARZI VESİLESİYLE...

Bu başlık altında saflarımızdan kopan sağ tasfiyeci hizbe karşı bir çift sö-

zümüz olacak; yaptıkları açıklamada Proletarya Partisi'nin "Kürt ulusal sorununda Türk" olduğunu söylemişler. Hizip olgusuna ilişkin belli özellikler vardır. Örneğin; manipülasyon, yalan, korkaklık ve hatta komplo, tuzak vb. farklı yapılarda ve farklı ülkelerde ortaya çıkan hiziplere bakıldığında bu ve benzer özellikler göze batar. Proletarya Partisi içerisinde ortaya çıkan sağ tasfiyeci pespaye hizipte de aynı özellikler mevcuttur ve yadırgamıyoruz. Proletarya Partisi "Kürt ulusal sorununda Türk'tür" denildiğinde bunu somutlamak gerekir. "Nasıl" hangi verilerden hareket ediyorsun vs. hizip açıklamasında veya başka yerde bunu yapıyor mu? Hayır. Şayet bunu yapan tasfiyeci hizip değil devrimci bir örgüt olsaydı onlara Feurbe-

ch Üzerine Tezler II'yi hatırlatırdık. Marks "pratikte insan, hakikati, yani kendi düşüncesini gerçekliğini ve gücünü bu yanlışlığını tanıtlamalıdır." diyor. Son yıllarda bu "tanıtılma" yönünün bir hayli esnetildiği, es geçildiği gözlemler dahilindedir. Eleştiri kültürünün, sanal mecra ile birlikte boyutlandığı bu değişim çürütücüdür, yıkıcıdır. Saflarımızda da gözlemlendiğimiz bu tarza prim verilmemeli, kimden gelirse gelsin eğer ki iddia "tanıtlanmamışsa" manipülasyon olarak mahkum edilmelidir.

Eğer iddia tanıtlanmıyorsa Marks diyor ki "düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği konusundaki pratikten soyutlanmış anlaşmazlık tamamıyla skolastik bir sorundur." (ibid) Bu iki buçuk yıl boyunca hizip hareketimizi tam da böyle "işkembe-i Kübra"dan çıkardığı iddialarla meşgul etmiş skolastik bir tartışma yürütüp durmuştur.

Buna inananların çıkmış olması bu düşünce biçiminin güç ve etkisini gösterir. Tabii Proletarya Partisi'nin de skolastik bir tartışmaya imkan sunar gerçekliğini unutmuyor es geçmiyoruz.

Hizip "Kürt ulusal sorununda Türk'tür" derken elbette skolastik bir tartışma açmıştır. Bu iddia Proletarya Partisi'nin hakim ulusal milliyetçisi ve şoven olduğu anlamına gelir. Peki sağ tasfiyeci hizip bunu tanıtlama içine girer mi, sanmıyoruz. Hizip korkakça davranmaya yalan ve manipülasyona devam edecek; bunu terk ettiği an varoluşuna son verecektir. Dolayısıyla henüz bu noktaya gelmediği için kendi ile özdeş tarzları sürdürecektir.

Topyekün Saldırlara Karşı Gençliğin Direniş Hattını Kuralım!

Devrim mücadelesinin en önemli dinamiklerinden biridir gençlik. Ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde 68 gençlik hareketi ve bu hareketin bağrında yetişen genç devrimci ve komünist önderler ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin yolunu çizdiler. Devam eden süreçler bakımından da gençlik bu özelliğini kaybetmedi. Toplumsal mücadelelerin içinde ezilen ve sömürülen kesimlerle omuz omuza sisteme karşı mücadeledeki yerini aldı. Son olarak ülkemizde son yılların en önemli kitle hareketi olan Gezi İsyanı'nda gençliğin dinamizmini ve rolünü gördük. Diğer tüm ezilen kesimlerle birlikte, devletin saldırılarına maruz kalan tüm katmanlarla bir araya gelen ve direnişin önemli ana gücü olan gençlik, kendi rengini katarak var oldu.

Devlet tüm bu gelişmelerden sonuç çıkararak gençliğe yöneldi. Sistemin ihtiyaçlarına ve ruhuna uygun bir şekilleniş yaratmak için eğitim sisteminde bir dizi değişikliğe gitti. Bugüne kadar var olan sistemi devam ettirmekle yetinmeyerek bir dizi düzenlemeyle kendi politikalarına uygun bir gelecek yaratmanın sistematik adımlarını attı. Özellikle 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ve çıkarılan KHK'lerle geliştirilen topyekün saldırılarla gençlik de payına düşeni fazlasıyla aldı. Suruç Katliamı devrimci gençliğe yönelik devletin geliştirdiği saldırıların dönem içinde en kapsamlı olanıydı. Üniversitelerde soruşturma ve cezalarla örgütlü devrimci gençliğin buralardan tasfiye edilmesi sağlandı. Üniversitelerde uygulamaya sokulan yönetmeliklerle adeta hapishanelere çevrildi. ÖGB gibi örgütlenmeler yaygınlaştırılıp, yetkileri genişletilerek devrimci gençliğe karşı konumlandırıldı.

Devletin AKP kliği eliyle geliştirdiği saldırıların nedeni ciddi boyutlarda yaşadığı yönetim krizidir. Ekonomik ve siyasal krizi yönetme ve idare etmede yolları tıkanan devlet, sorunu aşmak için daha kapsamlı saldırılar devreye sokmaktadır. Son çıkarılan KHK'lerle tek tip elbise uygulaması devreye sokulmuş, bununla yetinmeyerek eli silahlı çetelerine koruma duvarı örülmüştür. Tek tipleştirilmeye çalışılan sadece hapishanelerde bu-

lunan tutsaklar değil, halktır. Bunun için gerekli tüm adımlar devlet tarafından atılmaktadır. Tüm silahlarını devreye koyarak saldırılarına rağmen nefes alamamaktalar.

Tüm cephelerde yürüttüğü saldırıların karşılanmasında gençlik de üzerine düşeni yapmakla yükümlüdür. Bu noktada tartışılması gereken, genç-

liğin örgütlü ve öncü kesimleridir. Topyekün saldırı dalgasının aşılmasının yegane yolu topyekün direniş hattının oluşturulması ile mümkün olacaktır. Bu direniş hattının yaratılmasının önemli ayaklarından biri de doğru ilke ve zeminde buluşan ortak eylem birlikleridir. İçinden geçtiğimiz dönemde gençlik mücadelesinin ortak platformlarda örgütlenmesi için oluşturulan belli eylem birlikleri vardır. Bu birliktelikler üniversiteler başta olmak üzere çeşitli gündemlerle bir araya gelmektedir. 6 Kasım, Roboski gibi gündemlerde bir araya gelen gençlik örgütleri bu gündemlere dair gençliğin tepkisini sokakta göstermeyi hedeflemiştir.

Çeşitli isimlerle gündeme gelen bu eylem birliklerini nasıl ele alacağımız ve nasıl bir politikayla yaklaşacağımız önemlidir. Zira içinden geçtiğimiz koşullarda bu eylem birliklerini önemsemek ve içinde yer alma anlayışıyla hareket etmek gerekir. Gençliğin yok sayılan ve gasp edilen demokratik haklarının kazanımı başta, faşizmin geliştirdiği saldırılara karşı direniş odağı olmayı hedeflemek önceliğimiz olmalıdır. Eylem birliği anlayışımıza uygun platform ve yan yana gelişler gündemimiz ve bunlara

katılımı görevimiz olarak kavramalıyız.

Bir dönem içinde yer aldığımız kimi alan ve bölgelerde aktif örgütleyeni olduğumuz HDK gençlik çalışmaları ile birlikte geçmiş dönem bakımından, gençlik sahasında irdelenmesi gereken bir dizi eylem birliği pratiği mevcuttur. Yine Genç-Sen gibi bir

ve net çizgilerin konulması için güçlü ideolojik mücadele yürütme görevi önümüze koymaktadır. Bu birliklerin önemli ve aktif bileşeni olmak, mevcut sapmalara sessiz kalmak ya da yanlış çizgilerini reddederek yana durma zemininin olmadığı gibi kolaycı bir yaklaşım içinde olmamak gerekir. Zira görevimiz sadece küçük burjuva anlayışlarla ideolojik mücadele değil, doğru siyasal önderlik görevini yerine getirmektir.

Birleşebilecek güçlerle öğrenci gençliğin ekonomik-demokratik talepli mücadelesi hedefiyle bir araya gelmeyi bir görev olarak önümüze koymalıyız. Bu görev içinden geçtiğimiz koşullarda önemli bir yerde durmaktadır. Bunun nedeni devletin saldırılarına karşı birleşik örgütlü karşı koyuşun yaratılması görevidir. Bu görevi yerine getirme hedefiyle, doğrularımıza güvenerek, daha güçlü ve kararlı adımlar atalım.

Bu eylem birliklerinin kalıcılığını elbette ki mücadelenin gerekleri ve ihtiya-

çaları belirleyecektir. Kimi alan ve bölgelerde yaşanan sorunların somut görüngüsünün kavranması önemlidir. Genel söylemlerden öte, ortak sorunlara temasın önemiyle birlikte, alanlarda ortaya çıkan somut sorunların kavranması ve mücadele hattının buradan şekillendirilmesi önemlidir. Taleplerin somutluğu ile ancak kitlelerin dikkati çekilebilir ve örgütlenebilir.

Gençlik de diğer tüm ezilen ve baskı altında tutulan kesimler gibi öfkeyi mayalamaktadır. Bu dönem patlamalara gebe süreçlere hazırlığı ifade etmektedir. Örgütlü yapının güçlendirilmesi, doğru rotada yürüyüşünün sağlanması kilit önemdedir. Bu noktada siyasal ve ideolojik gelişimin belirleyici önemini yakın tarihte yaşadığımız sorunlarla bir kez daha görmüş olduk. Hata ve eksiklerimizden öğrenerek, yetmezliklerimize yönelerek yürüyüşümüzü daha sağlam adımlarla ilerletelim, büyütelim...

dönem gençlik faaliyetinde öne çıkan eylem birliklerinin kuruluşu ve bir süre sonra erime ve dağılma gerçekliğini hatırlamak gerekir. Bu anlamda dar grupçu anlayışlara prim vermeden halk gençliğinin mücadelesinin örgütlenmesi hedefiyle hareket edilmesi gerektiği temel yaklaşımımız olmalıdır. Faşist saldırıların böylesine ayyuka çıkıp, dizginlerden boşalırcaasına gerçekleştiği koşullarda sınıf mücadelesinin hesapçı yaklaşımları affetmediği bilinmelidir.

Ülkemizde her dönem güçlü bir akım olan reformizmin gençliğin mücadelesine de önemli oranda sirayet ettiğini görüyoruz. "Tek adam diktatörlüğüne karşı" bir araya gelen devrimci gençlik örgütlenmelerinin oku sisteme yöneltmek yerine, gençliğin dinamizmini ve enerjisini sistem içinde eriten bir öze hareket etmekte. Mücadelenin böylesine sert virajlarında daha güçlenen reformizme, kitlelerden kopmamak ve kitlelerin taleplerine kulak vermek kılıfıyla elbette sarılmak doğru değildir. Bu anlamda bazı gündemler özgülünde gündeme gelecek bağımsız çalışmaların, eylem birliği anlayışımızla bir tezatlık oluşturmadığı bilinmelidir. Aksine bu anlayışlarla aramıza kesin

Öğrenme Problemi Üzerine

Hemen herkeste karşılaştığımız sorunlara bağlı olarak farklı düzeylerde “ben yapamam” düşüncesinin-anlayışının kendini gösterdiğini biliyoruz. Önemli olan bunun nedenlerinin, ideolojik boyutunu görmek ve bilince çıkartmaktır.

Bir işi yapmanın iki koşulu vardır; nesnel ve öznel. Nesnel koşullar sorunun çözümünün içinde bulunduğu koşullarda mümkün olmasıdır. Marks’ın, insanlığın önüne çözebileceği sorunları koyduğu-koyacağı düşüncesinden hareket edersek karşılaştığımız her sorunun çözümü koşullarının nesnel olarak bulunduğunu da kabul etmiş oluruz. Çünkü bu sorunlar içinde yaşadığımız koşullardan bağımsız değildir. Mesele onların türediği koşulların yasalarını öğrenerek koşulları sorunu çözecek temelde değiştirmekle ilgilidir. Engels’in “özgürlük zorunluluğunun bilinci” önermesini Mao’nun “dönüştürmek”le tamamlaması bununla ilişkilidir. Dolayısıyla zorunluluğu bilince çıkarıp dönüştürmekle nesnel koşullara öznel bir müdahalede bulunulur. Ancak bu, doğa ve toplum yasalarına, toplumsal gelişmenin seyrine aykırı bir yönde ve özellikte olamaz. Bunun için de öznel güçlerin nesneyi ve nesnel koşulları doğru tahlil etmesi, sorunların nedenlerini doğru tespit etmesi gerekir.

Devrimin önümüze koyduğu görevler, sorunlar ne kadar büyük ve karmaşık olursa olsun bunların çözülebilecek sorunlar olduğu, subjektif olarak çözmeye hazır olmasak bile çözmekle mükellef olduğumuzu kavramalıyız. Nesnel koşullar bilincimizden önce gelir ve biz nesnel koşulları gecikmeli olarak ancak onun yasalarını doğru öğrenebilirsek kavrarız. Dolayısıyla nesnel koşulların önümüze çıkardığı, karşılaştığımız her sorun bütün özellikleriyle, bilgisiyyle çözümlenmiş, sonuca bağlanmış olarak bilincimizde bulunmaz. “İnsanların varlığını belirleyen bilinçleri değil, aksine bilinçlerini belirleyen toplumsal varlıklarıdır” sözü madde ile bilinç arasındaki ilişkinin niteliği konusunda bir fikir verir. Maddenin ürünü olan bilinç onun ürünü olan şeyleri, sorunları olduğu gibi bütün yönleri ve özellikleriyle kavramış bir bilinç değildir. Bu, ancak karşılaştığı sorunlarla ilişkisine bağlı olarak sonraki sürecin bir ürünü olabilir. Burada mesele sorunların nasıl kavranacağı ve çözüleceği meselesidir, sorunları somutta inceleme, algısal ve dolaylı bilgilerin bu incelemede kullanılması, deneyimlerden öğrenmek hareket

noktası olmalıdır. Her şey bilinebilirdir. Çünkü “her şey” maddenin, hareketin ürünüdür ve bilinç bu maddenin ürünü olduğuna göre ürünü olduğu şeyin hareket yasalarını kavrayabilir, öğrenebilir.

“Ben yapamam” düşüncesi ise bunun reddi anlamına gelir. Gerçeği, nesnel koşulları değiştirmeye kapalı olma, var olanla yetinme, misyonunu kavramama, öğrenmeme halidir. “Bilinemezcilik”le akraba bir tavrın, anlayışın ürünüdür. Çünkü öğrenememeyi temel alır. Yapamamak, ilgili işin öğrenilmesini mümkün görmemekle açıklanabilir. Öğrenememek ise dışımızdaki bir sürecin, nesnel olanın öğrenilemeyeceği ön kabulüne dayanır. Oysa öğrenilemeyecek hiçbir şey yoktur. “Ben yapamam” anlayışı öğrenememenin gerekçesi olduğu ölçüde idealizme, bilinemezcilğe dayanır. “Ben yaparım” anlayışı da “öğrenmeye gerek duymamakla” bağlantılı ölçüde yanlıştır. Çünkü yapmak için de ve yaparken de öğrenmek gerekir. Öğrenmek sınırlı bir süreç değildir. Her çalışma, faaliyet yeni yeni şeylerin öğrenileceği bir süreçtir.

Temel olgu nesnel süreçlerin öğrenilebileceği ve değiştirilebileceğidir. “Ben yapamam”, “ben öğrenmeye açığım, yapamadığım şeyi yapmak için onun nasıl yapılacağını öğrenirim” tavrı-anlayışı ile birleşmelidir. “Ben yaparım” da “öğrenmiş olduğum için veya öğrenebilirim” ile birleşmeli. Öğrenmekle bağlantılandırılmayan her yapma ve yapmama eylemi

yanlış ve sekterdir. Her iki anlayışla da karşılaşıldığı bir gerçektir. Özellikle “teorik” çalışmalara yaklaşımlar bu iki sektör tavra da sahip olabiliyor. “Kendi” sınırlı bilgisine, deneyimine güvenerek teorik faaliyetlere hazır olduğunu düşünenlerin çok olduğu biliniyor. Bu durumda “hazır” olup olmadıkları, “öğrenmekle” ilişkileri üzerinden değerlendirilebilir. Genel olarak “öğrenme” yöneliminin çok zayıf olduğu bir sır değildir.

Her durumda sorunun ana eksenini “öğrenme” eğilimi olmalıdır. Bunun devamında nasıl öğrendiğimizi tartışmalıyız. Bunun için tartışmalardaki üslup bile önemlidir, hatta çoğunlukla belirleyici verilerle işlenir. Örneğin “gerekçesiz” iddialar, somut verileri dikkate almayan eleştiriler, yanıt olmayı amaçlamayan suçlamalar vs. hep öğrenmemeye, incelememeye dayanan üsluplarıdır. Bunlardaki en bariz özellik kendini tekrardır. Örneğin bir tartışma hep ilk aşamadaki problemle sınırlı kalıyorsa problemin öğrenilemediğini, çözümlenemediğini düşünmek gerekir. Problemi soyutlayıp çözümlenmeye yönelmedikçe o tartışma ilk aşamada kalır, yani öğrenme süreci ilerlemez. “Ben yapamıyorum, yapamıyoruz” hali egemenleşir. Herhangi bir iş yapılamıyorsa öğrenilemiyor demektir. Buradan hareketle görev “öğrenmek” olarak tanımlanmalıdır. Öğrenmek ise çalışmaktır, asla yetinmek değildir. “Bildiğiyle yetinmek öğrenmenin düşmanıdır. Bildiğiyle yetinmek anlayışından kurtulmadıkça gerçekten hiçbir şey öğrenemeyiz. Kendimize

karşı tutumumuz “öğrenmeye doymamak; başkalarına karşı tutumumuz ise ‘öğretmekten usanmamak’ olmalıdır.” (Mao Zedung)

“Ben yaparım” anlayışı da araştırma inceleme yapmaya kapalı olmayı, bildiğiyle yetinmeyi koşullar, içerir. Niye, neden yapamadığını veya nasıl yapabileceğini öğrenmemektir. Kimse doğuştan böyle bir yeteneğe sahip değildir. Yaşam, mücadele içerisinde bu yetenek, deneyim kazanılır, öğrenilir. Kuşkusuz herkes her şeyi yapar düşüncesi her şeyden önce toplumsal koşullar, olanaklar bakımından engeller, sınırlılıklar taşır. Bu gerçekliği göz ardı etmeden “yapamam” anlayışını tartışmak gerekir. Mesele nesnel koşulların dışında insanın kendine engel oluşturma, olanakları zorlamama, bildiğiyle yetinme, koşulları olan yani yapabilecek şeyleri yapmayı öğrenmemesidir. Karşısına çıkan sorunları çözmek amacıyla araştırma-inceleme ve mücadeleye yönelmemesi, yoğunlaşmamasıdır.

Kısaca yapamama nesnel koşullardan değil öznel koşullardan kaynaklanır. Biz nesnel koşulların ürünü olan sorunların çözümünü önümüze koyuyoruz. Dolayısıyla bu koşullar içinde karşılaştığımız her sorunun çözümü gene koşulların kendisinde mevcuttur. Mesele bunların yasalarının doğru bilinmesi ve uygulanmasıdır. Sorunu doğru tahlil etmek çözümü bakımından belirleyicidir. Çözüm sorununun kendisinde gizlidir. Özgürlük zorunluluğunun bilincine varılması ve dönüştürülmesidir.

İran Tanıklığının Anlattıkları...

İran'da 2009 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından patlak veren gösteriler birçok insanın katledilmesiyle son bulsa da, halkın sistemle olan çelişkisi birçok şekilde kendini koruyarak sürdürdü. 2009'daki tabloda sistemden duyulan rahatsızlık Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde hile yapıldığı iddiasıyla patlak vermiş, binlerce insan sokaklara çıkarak bu durumu protesto etmişti.

28 Aralık 2017'de Meşhed ve Kermaşah'da eş zamanlı olarak başlayan ve bugün devlet kurumlarınca kontrol altına alındığı söylenece de İran'ın onlarca kentine yayılan protesto gösterileri, sistemin yoksulluk, hırsızlık, insan hak ve özgürlüklerine dönük yasaklayıcı ve saldırgan tavrına karşı hem siyasal hem de ekonomik talepleri kapsamı boyutuyla 2009'dan bu yana geçen süreçte aslında İran içindeki çelişkilerin çok daha keskinleştiğinin bir göstergesi olarak karşımızda duruyor. Yoksulluğun yanında (resmi makamlara göre işsizlik %12,5, enflasyon %10'un üzerinde. Sermayenin %60'ını elinde bulunduran gerici faşizm birçok ekonomik ayrıcalığa da sahip. Yapılan nükleer anlaşmayla artan ekonomik girdiler ve döviz gelirlerinin yoksul halkın yaşamında olumlu anlamda herhangi bir yansıması olmadı. Baskıcı faşist devlet anlayışına karşı dillendirilen talepler, dini lider Hamaney'e karşı atılan sloganlar bu gösterilerin her ne kadar güçlü bir devrimci komünist önderlikten yoksun patlama olsa da İran halkındaki devrimci dinamikle-

rin onca baskıya rağmen hala güçlü ve canlı olduğunun bir göstergesi olarak da önemli bir yerde durmaktadır.

Gösterilerin Meşhed gibi muhafazakâr nüfusun yoğun olduğu kentlerden birinde başlaması, Kum gibi Şii ruhban sınıfının yer aldığı bir kentle birlikte onlarca kenti kapsamı, gösterilere öncülük edenlerin ya da katılanların bir kısmının İran egemen sınıfları arasındaki hükümet karşıtı kliğin ya da İran'daki çıkar gruplarını kapsasa da protestocu kitlenin büyük bölümünü yoksul ve orta sınıfın oluşturduğu görülüyor. Yaşanan gösterilerin dış güçlere bağlanmaya çalışılması ise İran'ın nesnel durumu karşısında tipik egemen sınıf refleksi olması dışında pek bir hüküm taşımamaktadır.

İran, Persler'den Abbasiler'e, Safeviler'den günümüze dek güçlü bir devlet geleneğine sahip olduğu genel bir kabuldür. Ancak İran aynı zamanda güçlü bir başkaldırı geleneğine de sahiptir. Anti-emperyalist ve kapitalizm karşıtı mücadelede bu geleneğin önemli bir parçasıdır. 1979 "İslam Devrimi" öncesi milyonlarca insanı etkisi altına alan kendini Maoist olarak tanımlayan birçok devrimci parti ve örgütlenmenin varlığı ve bunların hem emperyalizme hem de yerli işbirlikçilerine karşı verdikleri mücadeleler bilinmektedir. Her ne kadar o süreçte çeşitli yetmezliklerin sonucu olarak hareketin inisiyatifi Humeyni'nin önderlik ettiği İslami harekete kaptırsalar da darbeye yönetime gelen ve İran'ın zenginliklerinin em-

peryalizmin talanına açan işbirlikçi Şah'ın devrilmesinde oynadıkları rolle de önemli yerde dururlar. O günün devrimci ve komünistleri "İslam Devrimi" sonrası kıyımdan geçirilerek rejim tarafından etkisizleştirilseler de bugünkü İran gerçekliği insanlık tarihini halk kitlelerinin yazdığını ve geçici kopmalar, gerilemeler yaşansa da bu çıkışın ileriye doğru olmasından alıkonulmayacağını, insanlığın özgür ve eşit bir yaşam isteğini en kötü koşullar altında bile bir şekilde koruduğunu bir kez daha gösteriyor.

1979 "İslam Devrimi" İran halkının tarihinde insanın insan tarafından sömürülmediği, yoksulluğun ortadan kalktığı, özgür ve adil bir dünya düşüne vurulan en büyük darbelerden biri olarak yer alsa da o günlerde emperyalizme ve kapitalizme karşı dini değerleri esas alarak eşit ve adil bir yaşam vaat eden İslami Devrim aslında bugün bu iddialarından uzak emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak İran devletinin o dönem içerisinde bulunduğu siyasal ve ekonomik krizin aşılmasında ve sistemi yeniden organize etmede önemli bir misyon oynadığını kanıtlamıştır. Bu durum devrimci, komünistler için bilindik olsa da ezilen, sömürülen halk kitleleri açısından yeniden bir tanıklık olması boyutuyla önemli bir yerde durmaktadır. Zira gerici faşizmin devlet yönetimi de dâhil yaşamımızın oldukça geniş bir alanına sirayet ettiği ve bu sirayetin etki alanını genişleterek derinleştiğine ve her geçen

gün daha da kurumsallaştığına tanık oluyoruz.

Bugün İran'da tanık olduğumuz gösteriler İran'ı demokratikleştirilecek, mevcut devlet yapısını parçalayıp yok edecek bir gerçeklikten henüz uzaktır. Ancak taşıdığı potansiyel gösterilerden oldukça mutlu olup bu durumun derinleşmesi ve İran'ın bölgedeki nüfusunu kırmak için krizi fırsata çevirmek isteyen ABD ve S.Arabistan vb. gibi İran'a dış bileyen gerici devletlerin egemen sınıflarının da korkusunu yansıtmaktadır. Öyle ki bölgesel rekabette İran'la karşıt bloklarda yer alan TC'nin İran'daki gösterilere yaklaşımı ve yaptığı itidal çağrısı yönlü açıklamaları yoksulluk, işsizlik, hırsızlık ve yağma noktasında İran'dan hiç de aşağı kalmayan Türk egemen sınıflarının da korkusu olduğunu göstermiştir.

İran'ın mevcut devlet yapısının çöküşü, dini gericiliğe de vurulmuş bir darbe olarak gerici faşizmin (Şii ya da Sünni) çöküşünü hızlandıracaktır. Ancak bu süreçten İran ve bölge halkının en az bedeli ödeyerek çıkması bölgedeki devrimci-komünist hareketlerin güçlenmesinden ve birbirleriyle güçlü bağlar kurarak dayanışmasından geçmektedir. Zira emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçilerinin iktidarları ve gerici yapıları çökerken ya da yıkılırken ortaya çıkan tufanın tıpkı Afganistan, Irak, Yemen, Suriye, Libya vs. gibi tam bir yıkım yaratması için ellerinden gelenleri artlarına bırakmayacakları açıktır.

Doğru Yol'dan İyi Parti'ye; Eski Figüran Yeni Aktör

Başlayan iç tartışmaların ardından, Bahçeli tarafından MHP içinden tasfiye edilen "muhalif" isimler, geçtiğimiz aylarda Ankara Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde (!) bir araya gelerek İyi Parti'nin kuruluşunu ilan ettiler. İyi Parti'nin genel başkanlığına -liberal ve ulusal kesim tarafından bir "umut" olarak görülse de- devrimcilere ve Kürt ulusuna en yoğun saldırıların yaşandığı dönemlerin sorumlu isimlerinden birisi olan Meral Akşener getirildi. Susurluk olayından sonra istifa eden eli kanlı faşist Mehmet Ağar'dan boşalan İçişleri Bakanlığı koltuğunu dolduran Akşener, devrimcilere, yurtseverlere, tutsaklara, Alevilere, Kürt ulusuna dönük saldırıların, katliamların aktörlerinden birisidir. Türkiye'de ne kadar İslamcı, muhafazakâr, milliyetçi siyasi parti varsa hepsinde görev alan, "şimdi yeni şeyler söylemek gerekiyor" diyen Akşener, karanlık dönemlerin karanlık "siyasetçisi" olarak sahnelere çıkmaya devam ediyor.

Geniş tabana hitap etme hedefiyle yola çıkan Akşener, medya tarafından "yeni çizgi" olarak lanse ediliyor. Çiller havası ile seçmen gezilerine ilk olarak T. Kürdistanı'ndan başla-

yan Akşener, "barış, kardeşlik, umut" saçmaya devam ediyor ama "Kürt" kelimesini kullanmadan... Dersim coğrafyasının 90'larda yaşadığı katliamların, zulmün sorumlularından birisi olan Akşener, Dersim'de törenle karşılanıyor, cemevinde "Zülfikar" hediye ediliyor, eli öpülüyor. Yüzyıllardır el etek öpmek için bedeller ödeyen Dersim halkı, elinde ezilenlerin, devrimcilerin kanı olan Akşener'in elini öpenleri elbet mahkum edecektir.

90'larda ANAP'ın, 2000'lerde AKP'nin söylemleri olan "merkez sağ taban", "yenilikçi, muhafazakar" sloganlarıyla yeni görevine soyunan Akşener her konuşmasında; Atatürk'ü, İnönü'yü, Erbakan'ı, Türkeş'i, Menderes'i, Demirel'i, Çiller'i, Ecevit'i anarak "geniş tabana" hitap ediyor. Anıtkabir'e gidip Atatürk'ü anan, camiye gidip türbanıyla dua eden Akşener, seküler-laik "cumhuriyet kadını" gibi gözükürken, muhafazakar seçmenlerine de göz kırpyor.

Türkiye'deki ekonomik durumdan ve dizginlerinden boşalan iktidardan, çıkarlarına ters düştüğü oranda rahatsızlık duyan komprador burjuvazinin

de ilgisini çeken İyi Parti, iktidarın "ılımlı" ortağı olarak gözüküyor. Avrupa basını tarafından "demir lady" lakabı takılan Akşener, çıkmaza giren ekonominin, kutuplaşan ve gerilen siyasetin "alternatifi" olma yolunda ilerliyor.

İyi Parti'nin kurucu kadroları arasında MHP'den istifa eden milletvekilleri Ümit Özdağ, Nuri Okutan, CHP'den istifa eden eski ANAP milletvekili Aytun Çıray, Kürtlere, Ermenilere, Alevilere yönelik hakaret ve aşağılama sözleriyle hatırladığımız Yusuf Halaçoğlu, eski DSP milletvekili Aydın Tümen ve T.Kürdistanı'nda yapılan operasyonların, katliamların sorumlusu olan emekli askerler bulunuyor. Tabloya baktığımızda liberal, ulusalcı, muhafazakâr, milliyetçi kanattan isimlerin kendi klik çıkarları ve "devletin bekası" amacıyla bir araya geldikleri çok açık görülüyor.

İyi Parti'nin tüzüğünde yer alan "programın özü üniter devlet yapısının korunmasıdır" maddesi ne kadar da tanıdık geliyor. "Yenilikçi muhafazakar AKP", "ırkçı MHP", "ulusal-Kemalist CHP" fakat hepsinin ortaklaştığı nokta "devletin bekasın-

dan" öteye geçmiyor. "Üniter devlet yapısının korunması" amacıyla on yıllardır başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli inanç ve milliyetlerden halklar baskıya, zulme, asimilasyona uğradı, katledildi. Özü Turancılık, İslamcılık ve faşizm olan İyi Parti'nin tüzüğünde bir başka bölüm ise NATO'ya ve AB'ye bağlılık... NATO şemsiyesinden memnuniyet duyan, AB ile ilişkilerin geliştirilmesini isteyen, Kıbrıs'ta Türk askerinin varlığının devam etmesi gerektiğini savunan İyi Parti, devletin stepnesi ve MHP'nin tarihsel rolünün "yavrusu" olmaktan ileriye gidemez.

MHP, içerisinden AKP'ye muhalif isimleri tasfiye ettikten sonra AKP ile her geçen gün açıktan anlaşmalar yapmaya ve işbirliği içerisine girmeye devam ediyor. Devletin vazgeçilmez yedek oyuncusu olan MHP kendisine düşen misyonu bugüne kadar oynayarak AKP'ye doğrudan eklemleme yolunu seçti. Şimdi MHP'nin boş bıraktığı kimi tarihsel rolleri İyi Parti üstlenmeye aday. İyi Parti komprador burjuvazi tarafından olası bir iktidar ortağı olarak hazırlanırken MHP devlet başkanlığı için hükümet ile pazarlıklar yaparak, yeni oluşturulacak rejimden ne kadar koltuk kapasitesinin hesabını yapıyor.

Ülkemiz düzen siyaseti ve düzen partileri, devletin yaşadığı yapısal sorunlara bağlı olarak ciddi bir kriz içerisindedir. Bu durumun düzen siyasetinde parti krizleri olarak kendini göstermesi kaçınılmazdır. Her bir düzen partisinde bunun yansımalarını görmek mümkündür. Tarihsel olarak MHP'de ifadesini bulan egemen klik temsiliyeti bugün ana kliklerin baskısı altında kendi içinde bir değişim geçirmiştir. Bir kanat AKP'ye eklemelenirken "muhalif" diğer kanat yeni sürece göre dizayn edilmektedir. Bunun egemen sınıflar arası çelişki ve ittifaklara dayalı bir süreç olduğu tartışmasızdır. Ne İyi Parti ne de diğer düzen partileri gerçek kimliklerini uzun süre gizleyemeyecek, faşist yüzlerini ortaya koymaktan geri kalmayacaktır. Önemli olan geniş kitlelerin her dönem yeniden düzen partilerinin peşine takılmasına engel olmaktır. Bunun sağlanması ise düzenin alternatifi olan bir devrimci siyasetin kitlelere mal edilmesinden geçmektedir.

Sınıf Mücadelesinde Bir Başkaldırı Aracı Olarak Mizah

Mizah, toplumsal gerçekliğe ve çelişkilere gülünç, yaratıcı ve eleştirel bir dille yaklaşımın adıdır. Mizahın sözlü ve çizgili türleri vardır. Sözlü olanlar fıkralar, bilmeceler, tekerlemeler, meddah gösterileri gibi anlatımlar iken, çizgili türü ise karikatürdür.

Mizahın çelişkilerden beslenen yönü ve sistemin açmazlarını teşhir eden özelliği egemenlere karşı aynı zamanda da bir direniş ve başkaldırı aracıdır. Toplumsal gerçekliği görünür kılmayı/deşmeyi amaçlayan mizah, gülmeyi resmî kültürün yaygınlaştırdığı korku karşısına dikilen bir direniş duvarı olarak değerlendirir. Bu bağlamda mizah eylemi, insanlığın özne olma bilincini ve özlemini ayakta tutar.

Mizah kavramını salt bir güldürü aracı olarak ele almak yanıltıcı çünkü mizahın esas amacı düşündürmek ve sorgulamaktır. Mizah egemenlerin koyduğu sınırları reddeder, verili olanın olduğu gibi kanıksanmasına engel olur, korkunun, baskının hakim olduğu toplumlarda güçlü bir muhalif dinamiği temsil eder. İşte tam da bu yüzden iktidar 'erk'inin her dönem hedefinde olmuştur.

TOPLUMSAL ÇELİŞKİLERİN TEŞHİRİNDE MİZAHIN ROLÜ

Toplumsal çelişkilerin teşhirdinde mizahın rolü yadsınamaz bir gerçektir. İşçi-patron arasında ki çelişkiden, kadın-erkek arasındaki çelişkilere, ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki çelişkilere varan genişçe bir çelişki ağında mizahın konusu olabilecek yığınla argüman mevcuttur. Ülkemizde 60'lı

yıllardan sonra ivme kazanan sınıf mücadelesinin gelişimine paralel olarak mizahta politikleşerek bir gelişme göstermiştir. 1980 AFC'sinin yaydığı korku iklimine ve baskılara rağmen muhalif çizgisini devam ettirmiştir. Dış dünyayı algılama ve anlamlandırma sürecinin ise en belirgin unsurları 'bakmak' ve 'görmek'tir. Gerçekten de, onu çevreleyen bağlam ve içinde bulunulan şartlar dikkate alındığında bir görüntü, çoğu kez, bin kelimeye yetmektedir. Yaratıcılık ile birleştiğinde sayfalarca yazıyla ifade edilebilecek konuları basit ama çarpıcı bir biçimde ele alan çizimlerle oku-

ra ulaşma fırsatı yakalayan, mizahın toplumsal çelişkileri işleme muazzam bir farkındalık yaratmaktadır. Mizah dergileri halkın yoksulluğu, hayat pahalılığı gibi sosyal ve ekonomik konulara ağırlık vererek geniş bir kitleye seslenme olanağı bulmuştur. Hem çizgilerinde hem de öykülerinde esasta sınıflararası eşitsizliği ve bunun yarattığı çelişkileri işleyen mizah dergilerine kitlelerin ilgisi de artmıştır. Bu yönü mizahı güçlü bir muhalif çizgiye taşıyarak günümüze taşımıştır.

GÜÇLÜ MİZAH GÜÇLÜ DİRENİŞLERDEN DOĞAR

Mizah Gezi İsyanı'nda yaratıcı bir biçimde güçlü bir muhalif karşı koyuş olarak karşımıza çıktı. 31 Mayıs günü patlak veren Gezi İsyanı'nda en çok konuşulan konulardan biri de "mizah gücü" idi. Direnişin tam da ortasında, yağın gaz fişeklerinin, ölümcül gaz bulutunun, TOMA'ların, panzerlerin

içinde... "İnanılmaz" bir biçimde mizah yapıyordu. Hem de en güçlü, en yaratıcı, en pervasız, en "orantısız" dozda! Çatışmaların en şiddetli anında, üstelik Taksim Meydanı'nın tam ortasında "kahrolsun bazı şeyler" yazılmasını görmenin yarattığı etki, güçlü bir kahkahadan başka bir şey değildi. Basit gibi görünen sloganların arka planda taşıdığı politik muhteva mizahın özünde politik bir olgu olduğunu da bize göstermiştir. Mizah Gezi'de politik olduğu kadar kitlelerin politikleşmesine de vesile olmuş direniş boyunca onların taleplerini işleyerek güçlü etkiler bırakmıştır. Bu görkemli isyanın üzerinden yıllar geçmesine rağmen Gezi'de kullanılan sınırsız yaratıcı mizah halen belleklerde yer edinmektedir.

Gezi İsyanı'nda mizah bireysel bir kavram olmaktan çıkarak kolektif bir üretim biçimini aldı. Çünkü bireysellik mizahı sınıf mücadelesinde etkili bir araç haline getiremez. Mizah toplumsal çelişkilerden doğar bu yanı sıra ele aldığımızda bu kavramı bireysel üretimlerle sınırlamak onun varlık koşulunu inkar etmek anlamına gelir. Sınıflı toplumlarda ezen ile ezilen arasındaki çelişkinin yoğunluğu mizahı besler, zengin kılar. Bir başkaldırı dinamiği olan mizah ancak kolektif üretimi kitlelere mal edilerek yapılırsa çelişkileri daha güçlü bir biçimde dile getirmede önemli bir rol oynayabilir.

Kavgada Yitirdiklerimiz Ocak Ayı Şehitleri Ölümsüzdür!

V. İLYİÇ
LENİNKARL LIEBKNECHT
ROSA LUKSEMBURGMUSTAFA
SUPHIGRİGORİS
KONSTANTOPOULOSHRANT
DINK

-15 Ocak 1919'da Alman Komünist Partisi kurucu önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht Alman faşizmi tarafından katledildi.

-28 Ocak 1921'de faşist Kemalist diktatörlük tarafından TKP'nin kurucusu ve önderi Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı Karadeniz'de katledildiler.

-21 Ocak 1924'te Marksizm'in ve komünizmin savunucusu, teorik ve pratik uygulayıcısı, geliştirip kuramsallaştırıcısı dünya proletaryasının önderi, sosyalizmin ilk pratik uygulayıcısı kurucusu, Marksizm'i proletaryanın egemenliği altında, yani proletarya diktatörlüğü altında devam ettirmeyi savunanların ancak Marksist olabileceğini, proletarya diktatörlüğünün bir gereklilik ve de zorunluluk olduğunu, Marksizm'e bilimsel sosyalizm, ekonomi-politik ve felsefe alanlarında bilimsel katkı sunarak Leninizm'i bizlere miras bırakan Lenin 21 Ocak'ta kaybettik.

-24 Ocak 1973 de Dersim'in Vartnik mezrasında yapılan ihbar sonucu çıkan çatışmada Halk Ordusu'nun militan komutanı Ali Haydar Yıldız ölümsüzdür. Böylece Proletarya Partisi kavgada ilk şehidini verir.

-25 Ocak 1973'de 22 Ocak'ta İstanbul'da çatışmada yaralanan Meral Yakar tedavisi engellenerek ölüme terk edildiği için şehitler kervanına katılmıştır. O Proletarya Partisi'nin ilk kadın şehididir.

-Ermeni halkının evladı Hrant Dink 19 Ocak 2007 yılında hunharca katledildi. Soykırımı uğramış Ermeni halkının devrimci, aydın bir evladının katledilmesi, katillerin korunması faşist diktatörlüğün yüzünü bir kez daha açığa çıkardı.

28 Ocak 2017'de Enternasyonal proletaryanın yiğit komünist savaşçısı, Proletarya Partisi'ne ve Türkiyeli devrimcilere sunduğu özel katkılarla hafızalarda yer eden ve Proletarya

Partisi onur üyesi olan Yunanlı Komünist Gregori hayatını kaybetti.

24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucunda TC güçlerinin attığı pusuda Haydar Aslan ve İhsan Parçacı uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düştüler. Onları ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Tefik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde Halk Ordusu gerillaları tarafından cezalandırılmıştır.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

Erzurum doğumlu olan Zeki Peker taşındıkları İstanbul'un 1 Mayıs Mahallesi'nde gecekondu yıkımı ve devlet terörüyle karşılaştı. Liseyi bitirip bir şirkette çalışmaya başladığında örgütlü ilişkisini daha da kökleştirir. 14 Ekim 1992 yılında Proletarya Partisi'nin 4. Konferans kararları ve yönelimine uygun olarak gerilla olmaya karar verir. 22 Ocak 1992 yılında Yel Dağı Direniş Destanı'nda donarak şehit düşmüş, kısa ama yiğitçe gerilla yaşamıyla yoldaşlarına örnek olmuştur.

Ali Demirdağ, 1966 Dersim Merkez Haceri doğumlu olan Ali Demirdağ,

küçük yaşta ailesiyle beraber İstanbul'a göç etmişti. Lise yıllarında Proletarya Partisi'ne sempati duyup, Üniversite yıllarında aktif bir Kom-somol militanı olmuştur. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfa kadar öğrenim gören Demirdağ, tutkun olduğu dağlara ve devrim sevdasına Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olarak katılmıştır artık. Hayatı "yorumlamakla kalmayan" bir öncü olarak tarihin onurlu sayfalarındaki yerini almıştır.

Erkan Fener, 1971 Dersim Dinar Köyü'nde dünyaya gelen Erkan Fener, Yel Dağı Direniş Destanı'nda Dersim'in koynunda şehit düşen bir gerilla olarak umudu büyüyenlerin arasındaki yerini aldı.

Barbara Anna Kistler, 1955 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde doğdu. 16 yaşından itibaren siyasetle ilgilenmeyi başlayarak anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin ön saflarında yer almıştır. Kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütmeyi doğru bulur. 1980'li yıllarda Avrupa'da bulunan Türkiyeli devrimcilerle tanışır, Türkiye hapishanelerindeki devrimcilerle yönelik saldırılara karşı çıkan Tutuklu Dayanışma Komitesi'nde

yer alır.1990'da Proletarya Partisi ile örgütsel ilişkiye geçer, MLM anlayışa sahip olarak enternasyonalizm en yüce örneklerinden birini sergiler ve Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya karar verir. Türkiye'de 8 aylık tutsaklık deneyiminden sonra gerilla olmak istediğini belirtir ve dağların Kinem'i olarak Halk Ordusu içindeki yerini alır. Böylece enternasyonalizmin en somut ve canlı örneği olur. Yoksul ve ezilen Dersim köylüsünün sevgisini kazanır.

Ali Ekber Batasul, Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Aslanyurdu Köyü'nde 1973 yılında dünyaya gelir. Proletarya Partisi'ne katılmasında Polat İyit'ten etkilenmesinin payı çoktur. Askerlik için gelen çağrı pusulasını yırtarak Halk Ordusu'na katılır.

Ali İhsan Yalçın, 1967 İzmir Bergama doğumlu olan Yalçın, 19 Mayıs Üniversitesi Kimya bölümünde okurken dernek başkanlığı yaptı. 1990 yazında Halk Ordusu'na katıldı. 3 yıllık gerilla yaşamıyla sevdasının ilmeklerini dokudu adım adım, mücadele etmeyi miras bıraktı.

ALİ HAYDAR YILDIZ - MERAL YAKAR - HAYDAR ASLAN - İHSAN PARÇACI - ZEKİ PEKER

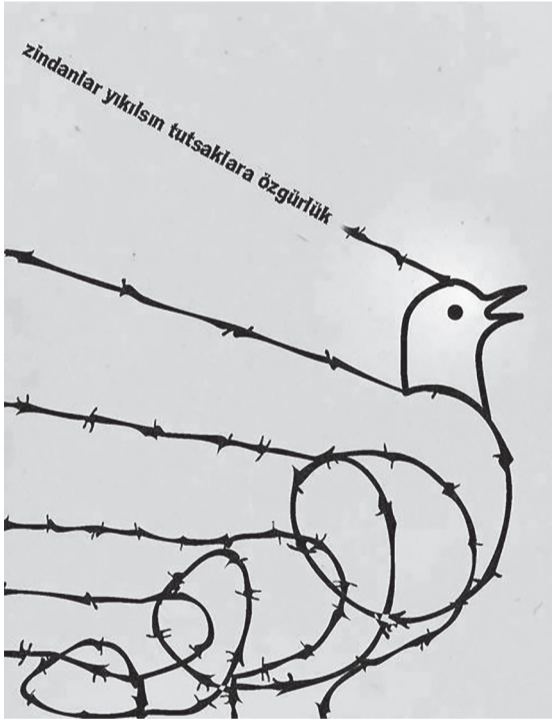

ALİ DEMİRDAĞ - ERKAN FENER - BARBARA A. KİSTLER - ALİ EKBER BATASUL - ALİ İHSAN YALÇIN

Hapishaneler ve Hak İhlalleri

15 Temmuz darbe girişimi sonrası ilan edilen OHAL ile birlikte hapishanelerdeki siyasi tutsaklara dönük hak ihlalleri artarak sürüyor. Tek Tip Elbise saldırısı, zorunlu kimlik dayatması gibi tutsakları iradesizleştirmeye dönük uygulamaların yanında; yayın yasakları, çıplak arama saldırısı, sürgün sevkler, tedavi hakkının gaspı, keyfi disiplin cezaları gibi bir dizi hak ihlalleri artarak sürüyor. İnsan Hakları Derneği (İHD) ve gazetemize ulaştırılan ihlalleri derledik.

Van Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde bulunan DHKP-C'li tutuklular, koğuşlarına baskınlar yapılarak, çatal, kaşık gibi malzemelerine el konulduğunu ve Meclis İnsan Hakları Üyeleri'ne yazdıkları mektupların ise gönderilmelerine izin verilmediğini söyledi.

Siverek T Tipi ve Diyarbakır D Tipi Hapishanesi'nde kalan tutsaklar, sivil toplum örgütlerine gönderdikleri mektuplarda, 696 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile yapılan düzenlemeyle hapishanelerde hayata geçirilmek istenen tek tip elbise uygulamasını kabul etmeyeceklerini belirterek, bu konuda kamuoyuna ve

sivil toplum örgütlerine duyarlılık çağrısı yaptı.

Silivri Hapishanesi'nde bulunan tutsakların hazırladığı hak ihlali raporunda, "bakanlık kararı" denilerek elbiselerinin verilmediğini ve bunun tek tip uygulamasına hazırlık olduğu belirtildi. Tutsaklara elbiseleri verilmiyor, fiziksel saldırıya maruz kalıyor, hastaneye götürülüyor, yatırılan paralar kendilerine verilmiyor. Kitap ve yayın alamıyorlar.

Şakran Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Barış Annesi Mevlüde Başdaş, 90'lı yıllarda ev baskınına vücuduna aldığı dipçik darbesiyle geçirdiği krizlerden sonra

baş gösteren hastalıklarla mücadele ediyor. Yüzde 86 engelli, kalp, böbrek ve diyabet hastası olan Başdaş'ın tahliye taleplerine cevap verilmiyor.

Keyfi uygulama ve hak ihlallerin arttığı Antalya L Tipi Hapishanesi'nde çıplak aramayı kabul etmeyen Mehmet Şeren adlı tutsak darp edildi.

Bayburt M Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tek tip elbise uygulamasına karşı dilekçe veren tutuklulara disiplin cezası verildi.

Ödemiş T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde 49 tutsak adına mektup gönderen Turgut Koyuncu, hapishanedeki hasta

tutukluların jandarmanın tutumu nedeniyle 18 aydır hastaneye sevklerinin yapılmadığını aktardı.

Elazığ E Tipi Hapishanesi'nden geçtiğimiz günlerde Elazığ T Tipi Hapishanesi'ne sevk edilen tutuklular, işkence gördüklerini ve kıyafetlerinin kendilerine verilmediğini belirtti.

Elazığ T Tipi Hapishanesi'nde kimlik dayatmasına karşı 10 Kasım'dan bu yana süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde olan kadın tutsaklar, kimlik dayatmasının kaldırılması üzerine açlık grevini sonlandırdı.

Bir ayağı kesilen ve diğer ayağı hala yaralı olan Dicle Bozan, bağırsaklarındaki rahatsızlık nedeniyle ameliyat için sevk edildiği Menemen R Tipi Kapalı Hapishanesi'nde "sıra var" denilerek, tek kişilik hücrede tutuluyor.

Elazığ E Tipi Hapishanesi'nde aralarında tutsak Partizanlar Ahmet Elma, M.Cevahir Vurucu, Ali Kuş, Erdal İnel, Ali Asker Atalay, Ali Kuş ve Hasan Balcı'nın da olduğu 15 tutsak Elazığ 1 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'ne sürgün edildi.

Elazığ T Tipi Hapishanesi'nde 10 kadın tutsak, Osmaniye, Hilvan, Ağrı, Erzurum, Maraş, Ordu'daki hapishanelere sürgün edildi. Tutsak Partizan Leyla Elma Osmaniye 1 No'lu T Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildi ve hapishane girişinde çıplak aramaya maruz kaldı.

Şakran 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde DHKP/C'li 12 tutsak tek tip uygulamasına karşı 8 Ocak-15 Ocak tarihleri arasında bir haftalık süreli dönüşümlü açlık grevi eylemi gerçekleştirdi.

Diyarbakır D Tipi Hapishane idaresi, tek tip kıyafet uygulamasını protesto etmek için görüşe çıkmayan tutuklulara disiplin cezası verdi.

Siverek T Tipi ve Diyarbakır D Tipi Hapishaneleri'nde bulunan tutuklular, "tek tip elbise" uygulamasına karşı direneceklerini vurgulayarak, buna karşı verecekleri mücadelede tüm demokratik kamuoyundan mücadele ve dayanışmayı birlikte büyütme" çağrısı yaptı.

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden gazetemize mektup yazan devrimci tutsaklar Ekim-Kasım-Aralık ayında yaşanan hak gaspları hakkında bilgi verdiler. Tutsaklar adına yaşanan hak gasplarını kaleme alan Tutsak Partizan Mert Yazar yaşanan hak ihlallerine dönüp bir çözümün bulunmadığını tersine artarak devam ettiğini belirtti.

Osmaniye 2 No'lu Hapishanesi'nde bulunan ve aralarında tutsak Partizan Uğur Sakarya'nın da bulunduğu tutsakların yaşanan hak ihlalleri ve tecrite karşı süreli-dönüşümlü açlık grevine başladıkları ve 17 Ocak itibarıyla 29. gününde oldukları öğrenildi.

kavgada düşenlerimiz yolumuzu aydınlatıyor!

Adları emekle ve bilinçle yazılanların olmadığı bir yaşam ve mücadele, yarım kalıp tamamlanmamış bir roman, bir şiir, bir söz gibidir. Anlamı ve değeri eksiktir. Onlarsız geleceğe ve özgürlüğe ait her şey yarım kalır. Bundandır ki gelecek yaratılacaksa onlar mutlaka bizimle olacaktır. Onların adları ülkemizin dağlarının, bölgelerinin ve çocuklarımızın ön adı olacaktır. Anıları eğitimin ve yaşamın renkli harfleri olacaktır. Yaratılan, işlenen, yazılan, çizilen insanlığa ait her devrimci değerde onlar ve onların silinmez adları olacaktır. Saklanan her resimde, gizlenen her anıda, söylenen her türküde onlar yani insanlığın onuru, devrimimizin yapı taşları, değerleri silinmez ilkelerimiz olan şehitlerimiz olacaktır. Yani Kaypak-kaya, Barbara, Demirdağ, Aliboğazi şehitleri olacaktır. Güne ve ana ait görevlerimizde hep onlar vardır, yaşamımıza ait en vazgeçilmez iddialarda onlar vardır. Ve onlarla birlikte olan yürüyüşümüz güç kazanmaktadır.

Sınıf savaşımı sömürüye ve zulme dayalı toplumların kurtuluş reçetesini arama, yaratma mücadelesidir. Bu zorlu kurtuluş kavgası örgütlü emeğin ve ileri bilincin sentezlendiği neferlere ihtiyacı vardır. Kavganın adli ve adsız sayısız sıra neferlerine ihtiyaç vardır. Yani dava insanlarına, kadrolara, militanlara ihtiyacı vardır. Onlar olmadan öncü ve mücadele gerçek olmaz. Onların yol gösterici katkısı ve çabası olmadan örgütlenme ve yönetme sanatı yaşam bulmaz. İşçilerin emekçilerin, ezilenlerin özgürlük yürüyüşü, kurtuluş mücadelesi gerçek olmaz. Karanlıklar aydınlığa çıkmaz... Ve biz onların ardılları olarak ileriye doğru atacağımız her adımda ve yerine getireceğimiz her devrimci görevde onların tamamlanmamış mezar taşları tamamlanacak, yazılmamış devrim harfleri silinmez bir şekilde yeniden yazılacaktır. Ve bu soylu kavgada onlar her zaman mücadelemizin ve kavgamızın en güzel yerinde yüreğimizin en canlı ve diri yerinde asılı duran geleceğimizin

silinmez devrim tabelaları olacaktır.

Bugün onurla onlara bakıp şehitlerimizi andığımız 2018 yılının Ocak ayında devrimci görevlerimizin ağırlığı ve ciddiyeti bilincimizi ve ellerimizi fena halde zorlamaktadır. Anılarının ağırlığı, yapmamız gerekenlerin ciddiyetini kavgamızın büyüklüğünü bir kez daha bizlere hatırlatmaktadır. Bu ne inceltilmiş bir küçük burjuva duygusallığı ne de anıların ağırlığı altında ezilerek ifade edilmiş güçsüz bir sözdür.

Ocak ayının son haftasının devrim ve komünizm şehitleri olarak seçimi tesadüfen yapılmış bir ayın son haftası değildir. Seçim dayanakları bilimsel, nedeni devrimcidir. İşçi sınıfı ve ezilen dünya emekçi halklarının ölümsüz öğretmeni, devrim ve örgüt biliminin ölümsüz önderi V.İ.Lenin yoldaşı ocak ayında kaybettik, ilk şehidimiz Ali Haydar Yıldız yoldaşı Ocak'ta kaybettik. Ve o tarihten bu yana Ocak şehitleri devrim bilinci-

mizin ve iddiamızın ateşleyici gücü oldu. Geleceği yaratma kavgamızın büyük düşü oldu.

Parti ve kitleler olmadan devrimin gerçek olamayacağını öğretmektedir. Zora karşı zor olmadan özgürlüğe ait hiçbir kazanımın elde edilemeyeceğini öğretmektedir. Ve biz şehitlerimizle bakıp onları andığımız bu süreçte önderlik ve örgüt sorumluluğumuzu büyütmeyle yükümlüüz. Tamamlanmayan, yarım bırakılan görevler ve adımlar varmamız gereken yolu uzatan nedenler olur. Bugün tarihimizin ve anın devrimci görevlerini yerine getirme adımlarının gücü şehitlere bağlılığımızın düzeyi olacaktır. Ve bizler bu bağlılık düzeyimizi gökyüzünün fethine çıkarmakla yükümlüüz.

Eğer özgürlük savaşılarak kazanılabırsa biz bu daveti ilk ölümsüzleşenimizle kabullendik. Kabulümüz geleceği yaratma gücümüz, halkımız en büyük zafer dayanağımız olacaktır!